

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. IX. szám 2015. szeptember hónap

Mi fán terem a hagioterápia?

„A látni vágyó napba nem tekint” -írta annak idején Vörösmarty. Nos, a tudománynak hála, a költői intelem idejét múlttá lett. Idei táborozásunkkor a bakonybéli Pannon Csillagdában a Napba tekinthettünk egy roppant értékes távcső segítségével. Felemelő érzés volt szemügyre venni a napkitöréseket, napfoltokat. Szinte beleborzongunk ha hozzátesszük, hogy a műszer 150 millió km távolságra repített bennünket.

Egy másik expedíciónak is részese lehettem a nyáron. Ugyancsak irdatlan távolságra utazhattam Tomislav Ivancic hagioterapeuta jóvoltából, de ezúttal a mikrokozmosz volt az úticél, azaz maga az ember: az ember lelke. S máris igazítanom kell a megfogalmazáson, mert egy dimenziót kifelejtettem. Mégpedig a szellemét. A precíz meghatározás az emberről, hogy testből, lélekből és szellemből álló teremtménye Istennek. Vagy talán a szellemmel kellett volna kezdenem? Ez a „szervünk” a kapu a Végtelenre, ahol Isten belép az életünkbe, ahol Vele az és Ő szeretetével találkozhatunk, ez az a „társaság”, ahol értelmet nyer minden küzdelmünk, célunk, megismerésünk: maga az egész emberi élet.

Tomislav Ivancic munkálkodásának célja a lélek fájdalmanak gyógyítása. A tudós nem kevesebbet állít, minthogy az emberi szenvedés 70 %-ban spirituális (szellemi) okokra vezethető vissza. Ha a szellemi szférában rend és béke van, azaz ha Isten szeretete tölti be, akkor egészséges a pszichénk (lelkünk) és a testünk is. Az egészséges szellemiségű ember az abszolút értékek felé orientálódik, ezek vonzzák őt és eltöltik szívét meglepettséggel, boldogsággal. „Ens est: unum, verum, bonum, pulchrum.” Az egy, az igaz, a jó,

és a szép „ösképekként” léteznek bennünk és öntudatlanul is rezonálunk rájuk.

Míg a szellemi diszkomfort érzés: múltbeli sérelmek hordozása, megbocsátani nem tudás, testi-lelki függőségek, ateizmus, okkult dolgokkal való foglalkozás, öngyilkossági gondolatok... megfelelő „terápia” híján roncsolják Istenünk rólunk alkotott tervét, képmásiségünket. Torzó lesz az ember, ösztönvezérelt, lélektelen gépezet és tulajdonképpen nem is „él” igazán. Látszat élet az övé, amolyan árnyék-lét, üres, értelmetlen körforgás.

Az idejében elkezdett és módszeres kezelés, főként, ha a „páciens” is gyógyulni szeretne, hamar meghozza gyümölcsét. A „szellem szerveinek” gyógyulását a pszichofizikai struktúrák, majd a testi tünetek gyógyulása követheti. Ha helyreáll a kapcsolat az „Ég” és „föld” között, az ember újra azzá lesz, amivé rendeltetett: „Isten dicsőségévé”.
(Isten dicsősége az élő ember - Szent Iréneusz)

Lebilincselő, érdekfeszítő volt megismerni a Valóság eddig még „ködlepte” szeptetével. Ha valóban ilyen sok múlik azon, hogy milyen „szellemiség” jellemez bennünket, akkor nincs sürgetőbb dolgunk, mint az állandó kontroll, és ha szükséges, a „kiigazítás”. Az évi 2093 öngyilkosság, 35000 abortusz, a 800.000 alkoholbeteg, a depressziósok közel 3 milliós tábora sötét jövőt vetít elénk. Nem háríthatjuk a felelősséget másokra. Jézus akarata egyértelmű: „Betegeket gyógyítsatok meg, ... ördögöket űzzetek ki!” (Mt 10, 8) Eljött a cselekvés ideje.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Ildi iskolába megy

Ildikó hétesztendő, nagy fekete szemű, drága kicsi hun kislány. Ezeknek a székely rengetegeknél, hatalmas mezőknek a gyermeke. A fű közül csak a feje látszik ki, ha pedig a rengeteg hatalmas fája alatt valami erdei csodán elbámul, vagy farkasszemet néz a mókussal, össze lehetne távolról tévesztetni egy nagyobbacska, szép gombával. Cselekedetei is valóságos összekelő költszettel. Felmászik a fákra, hogy kenyérmorzsát vigyen a fészeken tatógó madárfiaknak, és a réten két virág fejét összeérinti:

-Szépen csókoljátok meg egymást!

A bicskával kitűnően bánik. Fából idéttlen bubákat farag. Sokszor egész nap elbábelődik velük, de ha estefelé a csorda jön, mindent feledve rohan ki a bivalyok, tehének közé, melyek ismerik, és akkorákat nyalnak rajta érdes nyelvükkel, hogy a vér kiserked az arcoskáján. Rémuitt anyjának alig sikerül a dübörgő bivalymenettől, a táncos lábú bikák elől kiszakítani. Csúnyán ráfordulnak, s csattogó szavakkal az út porát fűjva, öklömnyi szemekkel nyugtalankodnak, hogy kicsi játékszerüket elrabolják tőlük. Gyönyörködöm benne, hogy a mi nyavalyás modern életünk mellett az ősi hun vér kiütöközt benne, és hogy teljesen stílszerű legyen, a múltkor hun ruhát is terveztem neki: bikafejhímzésű bőrpruszlikat, kecskeször rojtos roko-lyácskát, mire a feleségem kijelentette, hogy tökéletesen bolond vagyok. Nem vagyok azonban olyan bolond, hogy szembeszálljak vele, s így kénytelen voltam a hun restaurációról letenni. Sajnos, most ő bolondult bele a hunokba, mert ha egy napi sikeres bosszantás után a vacsorámat kérem, azt feleli :

- A lótej még nem főtt fel, s a hús is most puhul a nyereg alatt.

Válaszom erre az, hogy bár adna Hadúr egy kisportyázást a németekre vagy rómaiakra, hogy egy kissé pihentetném ki az idegeimet.

- Sohasem érem meg, hogy özvegy legyek! – fohászodik fel az utolsó szó jogán.

Így éldegélünk csendesesen. Tegnap azonban a hegyről kikiáltották, hogy héttől tizenhat évesig minden gyereket be kell íratni az iskolába. Mára aztán az egész

család díszítette Ildikót, aki hirtelenkeserve sírásra fakadt. Ahogy Gárdonyi is megírta, szokás az ilyenkor. Mosolyogva ajnároztam a kicsit:

- Miért sírsz lelkem?

- Hogyne sírnék- szepegte-, mikor se írni, se olvasni nem tudok, s mégis iskolába akarnak adni. Feleségem mindjárt kiszaladt a kapun, s azóta ezen a „bámulatos mondás”-on csodálkozik a falu. Ismerőseink azóta cukorral próbálják még egyszer kicsalni Ilditől a mondást, s én büszkén segédkezem, mint az olyan apához illik, akinek ilyen okos leánya van.

Feleségem szendén lesüti a szemét, mikor barátnő a „pipi, meg nem ígézem” szavak után kijelentik, hogy tökéletesen az anyja leánya a kicsi. Csaba fiam mint modern első gimnazista- csendesesen lenézi az egész jelenetet, de a cukorajándékokra való tekintettel újabb jó mondásokat tanácsol a húgának.

Mi, szülők teljesen megvagyunk hatva. Minden félórán felpróbáljuk a kicsi lányka hátára az iskolatáskát, és biztatjuk:

- Menj egy kicsit vele!

Az asszony természetesen könnyezik, mintha neki kellene iskolába járnia, és én figyelmeztetően köhögök. Végre annyit sikerült elérnem, hogy már csak titokban meri megcsókolni a palatáblát, amelyre csemetéje már rá is kötözte az anyja legszebb csipkés szélű, selyem zsebkendőjét. (Akkor szerezte ő is, mikor a rádió a hozzá való nótát divatba hozta.) A palatáblaügy- megvallva az igazat- nekem is tetszik. Hogyne, mikor az én gyermekem első szellemi megnyilatkozását mintegy kőbe vési, mint őseink ma is csodálattal törvényeiket, s még régebben Mózes...

-Praktikus- zavar meg a fiam-, csak rá kell köpni, s mindjárt tiszta....

Végre elérkezett a várva várt, romantikus nagy nap. Reggel öt órakor már talpon volt az egész ház. – Milyen idő van?- aggódott az asszony.

Hirtelen és öltözetlen az ablakhoz léptem.

– Már nyílnak a völgyben a kerti virágok, még zöldell a hársfa az ablak alatt- feleltem Petőfitől.

– Nem „már”, hanem „még” s nem „hársfa”, hanem „nyárf”- riadt rám a feleségem. – Csoda, hogy azt nem mondja, hogy a gomba cigánynét árul.

– Én még álmos vagyok- mentegetőztem, de szerencsére már negyed hatkor kiállított a kapuba, hogy figyeljem a nyolcórás csengetést, nehogy a gyerek elkészen.

Válaszul a csordapásztort egy cigarettával felbízattam, aki illedelmesen jó reggelt kívánt, rekedten eldörmögte:

– A tekintetes úr azt üzenté, hogy a furustokját es küldjék ki a kapuba.

– Jó, jó, János bácsi – felelt mézédeseen a feleségem.

– Mondja meg a tekintetes úrnak, hogy rögtön megyek. És jött is.

– Nem szégyenli magát- sziszegte-, családi életünknek ilyen fontos fordulópontján ilyen botrányt!

– Marhaságot mondott az a pásztor – mentegetőzte – Én semmi affélét nem üzentem.

– Soha sem nő be a feje lágya – korholt szelíden nőm.

– Nekem is csak az az egyetlen bánatom – hagytam helyben.

– Ne feleseljen hanem hozza a fényképeket!

– Milyen fényképeket?

– Az enyémet, a Csabáét, a Rékáét, és a magáét is hozhatja.

–Rámástól vagy anélkül?

Édes anyanyelvünk egyik rendkívül találó kifejezésével illetve engem, maga sietett a fényképek után, melyeket szintén bepakolt az Ildi táskájába, „lásd, drága szüleid még

az iskolában is veled lesznek” magyarázat mellett. Ravasz pedagógiai fogással mindjárt meg is kérdezte :

– Most mondd, kicsikém, mi a legértékesebb a táskádban?

– A mézes-vajas kenyér – felelte Ildikó ártatlanul.

Szerintem megérdemelte volna, de ez alkalommal nem kapott cukrot találó mondásáért.

– Lehet indulni! – mentettem meg a helyzetet.

A pillanat tagadhatatlanul nagyszerű volt.

Ildikó ránk nézett. Drága szemei különös fényben úsztak, aranyhaja reszketett, kis arca elfehéredett, és szívecskéje láthatólag vert. Egyetlen szó el nem hagyta ajkát, valami furcsa aranyámor kábította el, és felnyújtotta karocskáit, hogy fejünket ajkához húzza. A csókja is reszketett, mint a megfogott madárka, és apró léptekkel elindult.... Ment, ment a táskával a hátán, és minden lépésnél kisebb lett, míg végül az úthajlásnál eltűnt.

Ment, ment az új világ elébe.... Az új világ elébe, amely, ki tudja, mit hoz neki. Örömet, bűt, boldogulást vagy nyomort, életet vagy halált?

Kicsi asszonyommal megrendülten egymásra néztünk.

– Milyen borzasztó szülőnek lenni! – sóhajtotta...

...De a következő pillanatban felnézett az égre.

És ez a pillantás volt a legszebb imádság, amelyet életemben láttam...

Nyirő József

TANÍTANAK A SZENTEK (SZENT-GÁLY KATA)

3. Gergely

Az idő: Istené, tehát ráérek, hogy meghallgassam mások örömet vagy bánatát, de menekülök a pletykától és a fecsegéstől, mert az idő: Istené.

6. Beáta

Nem a küldetés nagysága számít, hanem az: hogyan töltöttem be.

7. Kassai vértanúk

A hitteel szenvedők mindig valamiképpen rászegezettek a keresztre, ezért ők Krisztus legbelsőbb munkatársai közé tartoznak.

9. Klaver Péter (a négerek apostola)

Isten nem ismer másodosztályú állampolgárokat, neki csak gyermekei vannak.

12. Mária neve

Ha Máriát valod Édesanyádnak: végy részt az élet mentésében!

13. Aranyaszájú János

Krisztus szereti a bátrakat, szereti, ha valaki mer különb lenni a tömegnél.

14. Szent Kereszt felmagasztalása

A Kereszt olyan imakönyv, mely a bűnösök használatára készült.

15. Fájdalmas Anya

Ne félj, Mária ott áll a te kereszted alatt is!

16. Kornél, Ciprián

A viharos idő nem kedvez a hanghullámoknak, - Isten jelzéseit is akkor vesszük jól, ha béke van bennünk.

20. Koreai vértanúk

A jótett jutalma nemcsak az örök üdvösség, hanem az a belső öröm is, melyben már itt a földön részesülünk.

21. Máté apostol

Ne vezess könyvet mások tartozásáról, ha azt akarod, hogy Isten a te vétkeidet is elengedje.

24. Gellért

Ha világítani tudnánk mások életében, és mégsem világítunk, milyen fiai vagyunk a Világosságnak?

25. Flüeli Miklós

Akinek Isten kell, annak minden egyéb túl kevés.

26. Kozma és Damján

Van belső agónia: a halál elfogadása, és van külső: a halál megélése. A külső szenvedést csillapíthatja orvosság, a belsőt nem, az a testvéri szeretet feladata.

27. De Paul Vince

A kirakatba helyezett áru hamar károsodik és leértékelés alá kerül. Így jár az a jótett is, mellyel mások előtt kiemelni akartuk magunkat.

29. Mihály, Gábor, Ráfael főangyalok

A látható és a láthatatlan világ összetartozik, szakadás csak a jó és a rossz között van.

30. Jeromos, szentírásfordító

Európai kultúránk alapja: az Írás bölcsessége -- épüljön rá a te életed is!

Forrás: Internet

Isten személyi igazolványa

Arc: mint egy jóságos apáé...Képzeld el magadnak!

Kezek: erősek, ugyanakkor gyengédek, kézen fognak és simogatnak.

Talp: kerges, mert mindig úton van, az embereket keresi

Szem: igen éles látása van, minden szív mélyébe belelát

Különös ismertetőjel: a tenyerére minden ember neve föl van írva

Emlékezet: félelmetes! Egy anya elfelejtheti a gyermeke nevét, de ő soha nem felejt el semmit.

Életkor: meghatározhatatlan. Igen-igen öreg, ugyanakkor mindnyájunknál fiatalabb.

Foglalkozása: szeretni

Gyenge pont: a matematika. Egyig számol, és rögtön újrakezdi. Nem létezik ugyanis két egyforma ember, de még két egyforma hópehely sem.

Kedvenc helye: a csönd mélye

Kedvenc dala, amit szeret hallgatni: „Köszönöm, hogy létezel!”

Jellem: jóllehet ő a legnagyobb „híresség”, mégis a szerény emberek társaságát kedveli

Összegző értékelés: végtelen, csodás!

*Ne feledd!
„Egyedül Isten
beszél jól Istentől.”*

(Blaise Pascal)

JÉZUSSAL EGY HAJÓBAN

Csak egy jármű indul.

A mentőkötél : az igazság.

A hajó neve : Evangélium.

A lobogó : Jézus vére.

A kiinduló állomás : a világ városa. A szél : a Szentlélek.

A végállomás : Isten városa. Az ellátás : a kegyelem.

Az indulás ideje : ma. A horgony : a reménység.

Útiköltség : ingyenes.

A kapitány : Jézus Krisztus .Az utasok mindazt , amire útközben szükségük van,

Az őrég : az apostolok ingyen kapják. A jármű még sohasem szenvedett hajótörést.

Az utazás tengere : az idő. A hajó viharban és szelcsendben egyaránt indul.

Utasok : megváltott bűnösök.

A világítótorony : Isten Igéje.

Az iránytű : hit és szeretet.

Ha még nem biztosítottál magadnak helyet, igyekezzél mielőbb megtenni, mielőtt az utolsó indulásra megszólal a harang!

A vágy

Egy ember remeteként élt a hegyekben, s minden idejét az ige olvasására, az imára és a csöndre szánta. Egy nap meglátogatta egy fiatalember:

„Mester, oktass engem az igére és taníts meg imádkozni!”

A remete rá sem nézett. A fiatalember másnap visszatért:

„Mester, taníts meg, hogyan olvassam az igét, hogy gyarapodjak általa!”

A kérésre azonban nem érkezett több válasz, mint az előző napon.

Mégis fontos volt neki, és visszatért harmadnap:

„Mester, meg akarom ismerni a Bibliát, de egyedül csak összezavarodom rajta.”

A kérése ezúttal is süket fülekre talált.

„Amit kérek, tehát, lényegtelen dolog, hogy kéresemet soha meg nem hallgatod?”

A remete hosszas hallgatásától a fiatalembert előntötte a düh. Akkor végre megszólalt a remete:

„Azért nem válaszoltam, mert tudni akartam, hogy elég nagy-e a vágyad. A Biblia olvasásának alapja ugyanis a te vágyad, amely már magában imádság. Isten nem vár el mást, csak azt, hogy keresd őt.”

A másik bőrében

*Biztosan sok olyan dolgot tudnál felsorolni, amiben hasonlítotok egymásra a barátaiddal. Hiszen éppen azért vagytok barátok, mert jól megértitek egymást. Azt is könnyen kitaláljátok, mire gondol a másik, miért vidám vagy éppen szomorú. Igen ám, de ha valaki nagyon más, akkor sokkal nehezebb megérteni és elfogadni is. Nehéz rájönni, miért viselkedik így vagy úgy. Furcsának tűnhet, idegennek. Ilyenkor kell bevetnünk az egyik (szuper) képességünket, amellyel szinte belebújhatunk a másik ember bőrébe. Ennek a „csodafegyvernek” a neve is különleges: **empátia**. Vajon neked mennyire fejlett az empátiád? Az alábbi tesztből megtudhatod.*

Minden állításról dönts el, hogy jellemző-e rád!

Ha igen, karikázd be az igaz szót!

Ha nem, akkor azt, hogy hamis!

- Rosszul érzem magam, ha valakit sírni látok. **igaz hamis**
- Szerintem, ha valakit piszkálnak a többiek, akkor arról ő maga tehet. **igaz hamis**
- Mindig észreveszem, ha a barátom szomorú. **igaz hamis**
- Nem értem azokat, akik képesek elsírni magukat egy filmen. **igaz hamis**
- Volt már olyan, hogy más viselkedett bután, mégis én szégyelltem magam. **igaz hamis**
- Nem igazán bánt, ha hallok egy szomorú történetet egy idegenről. **igaz hamis**
- Könnyen átveszem azoknak a hangulatát, akikkel együtt vagyok. **igaz hamis**
- Szerintem mindenki védje meg saját magát! **igaz hamis**
- Nagyon kiborulnék, ha azt látnám, hogy egy állat szenved. **igaz hamis**
- Ha tudom, hogy igazam van, nem érdekel mások véleménye. **igaz hamis**
- Időnként elgondolkodom azon, mit érezhetnek mások. **igaz hamis**
- Nem kedvelem azokat, akik könnyen megbántódnak. **igaz hamis**
- Szoktam olyat játszani, mintha én lennék egy film vagy regény szereplője. **igaz hamis**
- Nehezen értem meg, ha valaki másképp gondol valamit, mint én. **igaz hamis**
- Ha magányosnak látok valakit egy társaságban, megsajnálom és odamegyek hozzá. **igaz hamis**

- Sokszor meglep a többiek viselkedése - nem értem, mit miért csinálnak. **igaz hamis**
- Rosszul érezném magam, ha nekem kellene elmondani egy rossz hírt valakinek. **igaz hamis**
- Néha nem nagyon érdekel mások gondolja. **igaz hamis**
- Ha nyerek valamiben, eszembe jut az is, hogy mit érezhet a vesztes. **igaz hamis**
- Ha valami nagyon fontos nekem, megteszem akkor is, ha ezzel megbántok valakit. **igaz hamis**
- Szeretem nézni, amikor más az ajándékát bontogatja. **igaz hamis**
- Nem hagyom elrontani a jókedvemet azzal, ha valaki más rosszul érzi magát. **igaz hamis**

A kérdőív pontozása:

A páratlan sorszámú állításoknál (1,3,5...), ha azt választad, hogy „igaz”, adj magadnak 1 pontot! A páros sorszámú állításoknál (2,4,6...) a „hamis” válaszok érnek 1 pontot. Számold össze, hány pontot gyűjtöttél!

0-10: Próbáld meg kicsit jobban odafigyelni a többiekre! Az együttérzést is lehet gyakorolni, fejleszteni. Ha megfigyeled a másik ember arckifejezését, testtartását, apró mozdulatait, akkor észre tudod venni, hogy milyen hangulatban van, mikor vidám vagy szomorú. Gondolkodj el rajta, te mit éreznél, gondolnál az ő helyében!

11-19: Az empátiád megfelelő szintű. Felismered, hogy ki milyen lelkiállapotban van, képes vagy átélni mások érzelmeit, észreveszed, ha valaki szomorú. Nemcsak magadra gondolsz, hanem próbálsz megérteni és figyelembe venni mások igényeit is.

20-22: Nagyon magas szintű az empátiád. Gyakran „átveszed” mások érzéseit, hangulatait. Ha szomorú dolgot tapasztalsz, te is bánatos leszel. Nagyon megvisel mások szenvedése - ezt néha nehéz lehet kibírni. Könnyen kitalálsz, hogy mire gondolhatnak mások.

Mi lett az eredmény?

„Teljesen gondtalanul élek!”

- jelenti ki a kis termetű, TAR-szindrómás tizenegy éves fiúcska az interjú előkészítése során feltett egyik kérdés kapcsán.

Beszélgetés egy Istenben bízó családdal

Topf asszony, önt egészen a várandósság 27. hetéig biztosították afelől, hogy gyermeke remekül fejlődik. De aztán sor került egy vizsgálatra, amely mindent a feje tetejére állított.

Az akkori nőgyógyásznőm kontrollvizsgálatra küldött az egyetemi klinikára. A kérdésekre, hogy tartanom kell-e valamitől, azt felelte: csak ellenőrzésről van szó, mivel úgy tűnik neki, mintha az egyik láb némileg rövidebb lenne a másiknál - aggodalomra tehát semmi ok.

Ami ezután következett, az felér egy rémálommal: a vizsgálat egyre hosszabban elhúzódott, egyre több orvos érkezett, hogy megsejmelje az ultrahangképeket. Éreztem, hogy valami nincs rendjén.

Közölték velem, hogy a magzatnak nincsenek karjai, nyomorékok a lábai, és feltehetően súlyosan értelmi fogyatékos. Legrosszabb esetben csak háton fekvé létezhet majd.

Összecsuklottam. Senki sem volt ott, aki valamilyen módon felfogott volna. Aztán értesítették a férjemet. Az ezt követő eseményeket csak egyfajta ködfátyolon keresztül érzékeltem.

Azt tanácsolták nekünk, hogy mielőbb végeztessünk abortuszt. A mi esetünkben ez a gyermek méhen belüli megölését (fetocid), majd ezt követő szülést jelentett volna.

Szülöklént miként érintette Önöket ez a „rettenetes” diagnózis? Miért döntöttek, hogy nem végeztetnek abortuszt?

Miután a várandósság nagyon előrehaladott volt, csak egy fogyatékos gyermek vagy aközött a lehetőség között választhattam, hogy injekcióval megölsem, aztán halva megszüljem. Tehát csak két rossz közül. Sok nő depressziós lesz az abortusz után. Nem tudom, valaha is kihevertem volna-e egy ilyen lépést. De nagyon nehéz volt!

Nálam viszont egy további szempont is hozzájött. Felismertem, hogy Josia melletti vagy elleni döntés egyben az Isten melletti, vagy elleni döntést is jelenti. Vajon elhiszem-e, hogy Isten annyira hatalmas, hogy ebből is jót hozhat ki, én pedig nem megyek bele tönkre? Vagy saját magamra hagyatkozom? Ez utóbbi esetben lehetetlen lett volna, hogy Josiát megszüljem.

Hans-Georg Topf: Számomra nem volt különösebben nehéz, mivel kezdettől fogva örültem Josiának. Amikor megtudtam, hogy még inkább rászorul majd a segítségemre, annál jobban szerettem. Főleg azok az emberek bántottak meg, akik annak elfogadása nélkül adtak jó tanácsokat, hogy az emberi élet már jóval a születést megelőzően kezdetét veszti.

2003. április 25-én kisfiuk, Josia császármetszéssel világra jött. Miként zajlott le a vele való első találkozás?

Mindketten egyszerre beleszerettünk Josiába, és ez máig is így van.

Amikor esténként megnézzük, jól alszik-e, az ágyánál állva megállapítjuk, hogy az egész világon vélhetően nekünk van a legedesebb gyermekünk - holott időközben nemsokára már 12 éves lesz.

Beigazolódta az orvosi aggodalmak a diagnózist illetően?

Sok tekintetben sajnos igen. Josiának alig vannak karjai, hiányoznak a térdízületei, és a porcrendellenesség következtében az ujjai sem egészségesek. Viszont semmiféle szellemi károsodásban nem szenved. Épp ellenkezőleg, eszes kis legényke, akivel nagyon jókat lehet beszélgetni.

Topf úr, Ön vezető beosztású főorvos egy egyetemi gyermekklinikán. Szakmai kollégái részéről támogatást kapott vagy inkább értetlenséget aratott, hogy egy fogyatékos gyermeknek a modern orvostudomány korában joga van az élethez?

Milyen volt a visszhang a magánéleti közegben?

A gyermekkorházakban dolgozók mind az „egészséges”, mind a „fogyatékos” gyermekek iránt nagy megértést tanúsítanak. A „fogyatékos” jelző amúgy sem túl szép megjelölés. Szakmai berkekben rengeteg támogatást kaptunk, és sokféle szakambulanciát vehettünk igénybe. Még ha a modern orvostudományban vannak is árnyoldalai, személyesen nekünk nagy áldást jelentett és jelent. Korábban ezek a gyerekek sajnos meghaltak volna.

A magánéletünkben az egyértelmű elutasítástól a támogatásra tett ígéretre terjedtek a visszajelzések. Érdekes volt megfigyelni, ahogy a vélemények idővel megváltoztak. Részben azoktól kapjuk a legnagyobb támogatást, akik eleinte bírálóan nyilatkoztak. Számos olyan személynél viszont, akik először kedvezően álltak a dologhoz, üres frázisnak bizonyult a segítség felajánlása.

Josia már hosszabb kórházi tartózkodásokat, sok műtétet és nagy fájdalmakkal járó időszakokat tudhat a háta mögött. Miként birkózott meg mindezzel?

Josia nagy önbizalommal rendelkező, hihetetlenül bátor gyerek. Talán azért is, mert mindig a rendelkezésére álltunk.

A súlyos lábműtétek - mindkettőt szétfűrészelték, majd újra összerakták - borzalmas terhet jelentettek a családukban. A legnehezebb műtétet nyolc évesen kellett átésznie, mivel hosszabb ideig rettenetes fájdalmak gyötörték, amelyeket gyógyszerekkel nem sikerült megszüntetni. Akkor valóban tartottunk attól, hogy kárt szenvedhet a lelke.

De Josia Istennel való kapcsolata, mint már annyiszor, akkor is lenyűgözött bennünket. Ezt mondta: „Úgy gondolom, Isten túl sokat vár tőlem, egy nyolc éves gyerektől. De ha arra gondolok, hogy Ő a kereszten függött értem, akkor ez bizonyára semmiség csupán...”

Feltétel nélkül szereti Istent, ez párját ritkító!

Miben különböznek Josia mindennapjai a vele azonos korúakétól?

Mindig, mindenütt segítségre szorul: a vécére menésnél, evésnél, ivásnál, ha ki akar nyitni dolgokat, az öltözködéskor, az írásnál, az iskolatáska bepakolásánál, könyvek polcra való levételénél és felütésénél stb. Sehová nem mehet el egyedül, hogy találkozzon a barátjaival. Most, hogy idősebb lesz, ez természetesen egyre inkább feltűnik.

Bizonyos dolgokról, amikkel a vele egykorúak foglalatostkodnak, mint pl. a biciklizés, le kell mondania. A játszótér pedig sosem jöhetett szóba számunkra.

Családként különösen akkor vesszük ezt észre, amikor nyaralni megyünk: nincs túrázás, nincs séta, nincs városnézés... Legtöbbször medence mellett nyaralásra kerül sor idősebb korúaknak fenntartott helyeken, ahol örömteli módon minden akadálymentesített, és ahol nem szaladnak utánunk Josiára mutató gyerekek...

Az iskolában rendelkezésére áll egy hivatásos segítő, aki nem csupán ír helyette, de mindent megszervez, amire ő nem képes: a vécézést, az egyik osztályteremből a másikba való átmenetelt stb. Josia újabban egy touchpad (laptopokon az egeret helyettesítő érintőfelület - a magyar kiadó megj.) segítségével elkezdte a többiekkel együtt lejegyezni, amit azok a füzetükbe írnak be. Ez azonban nehéz vállalkozás, mivel a karjai annyira rövidek, hogy a fejével mindig egészen ráfekszik a billentyűzetre vagy a papírlapra.

Josia diagnózisa

A TAR – szindróma egy örökletes fejlődési rendellenesség, melynek egyik legfőbb jellemzője az orsócsont hiánya, és amely együtt jár a vérlemezkek rendkívül alacsony számával (trombocitopénia).

Alapbetegség: Dysmelia és TAR – szindróma

A dysmelia gyújtófogalommal általában a torz végtagképződést, illetve a teljes vagy részleges végtaghiányt jelölik.

Josiánál hiányzik mindkét al- és felkar, az ujjak ízületei, valamint mindkét térdízület.

Mindkét lábát szét kellett fűrészelni, majd újra összerakni, hogy egyáltalán megtanulhasson járni. Lábai merevek, és hosszúk között 18 cm a különbség.

Topf asszony, Ön mint édesanya minden idejét a fiára fordítja, közben pedig gyakran háttérbe kell szorítania saját igényeit. Ez vélhetően meghaladja a saját erejét, még ha végtelenül szereti is a gyermekét...

Gyakran okoz gondot - legalábbis így érzem -, hogy belőlem már nem sok létezik, és látszólag csak azért vagyok, hogy segítségére legyek Josiának. Ilyenkor irigylem a férjemet, aki reggel nyolckor elmegy otthonról, és izgalmas hivatást lát el. Nálam a fő nehézséget valószínűleg az okozza, hogy nem sikerül időben szólnom, mikor lesz túl sok valami. Így meg kell tanulnom elfogadni, hogy időnként nekem is szükségem van rá, hogy szünetet tartsak.

Visszatekintve az elmúlt majd tizenkét évre, a jó testi-lelki állapotom feltehetően csak Isten segítségére és a vele való kapcsolatomra vezethető vissza. Azonkívül a férjem sosem hagyott magamra, holott a hivatásában ő maga is nagyon be van fogva.

Topf úr, főorvosként Önnek kimerítő hivatása van hosszú napi munkaidővel, kevés szabadsággal és csak ritkán zavartalan éjszakákkal. Miként élheti meg az „apaságot”?

Eltekintve attól, hogy sok örömet lelem a hivatásomban, abban a kiváltságban lehet részem, hogy nagyon közel lakom a munkahelyemhez, így (csaknem) minden nap láthatom a családomat. Néha csak rövid időre, de ilyenkor beszélünk telefonon. Nekem már Josia születése előtt jó kapcsolatom volt vele. Kezdetől fogva biztosítottam őt afelől, hogy teljes mértékben számíthat rám, és hogy amennyire lehetséges, a rendelkezésére fogok állni. Azt hiszem, ő ezt érezte. Ez a bensőséges viszony vezetett úszástanulás közben is ahhoz, hogy sok időt töltöttünk együtt a vízben, és bízott bennem, még ha a feleségem olykor már nem is tudta tovább nézni, micsoda kihívások elé állítom Josiát.

A „kemény munka – súlyosan fogyatékos gyerekek” párosítás komoly próbatételt jelent egy házasságban. Vagy összekovácsolja a társakat, vagy kettétörli a kapcsolatot. Önöknek ez hogyan sikerült?

Tizenhat évesen ismerkedtünk meg, és húsz éve vagyunk házasok. Josia tízévi házasság után jött a világra. Addigra már sok jó és rossz időszakon van túl az ember, és nagyon jól megismeri a másikat.

Egyszerűen fogalmazva: Százszázalékosan tudjuk, hogy szeretjük egymást, szeretjük Josiát, és hogy mindketten szeretjük Istent. Ez teherbíró alap, még ha a valóság olykor talán nem is fest ennyire rózsásan. Mint minden más házasságban, nekünk is fáradoznunk kell egymásért. A leterheltség és az időhiány miatt megtanultunk nagyon közvetlen és őszinte módon értékezni egymással. Ez olykor nem annyira romantikus, de működik.

Josia nagyon mozgékony kis ember, és hihetetlen sportteljesítményeket visz véghez...

Wiebke Topf: Igen, a sport terén igazi nagyágyú! Hihetetlen érzéke van a labdához, és irtózatosan jól képes egyensúlyozni annak ellenére, hogy nagyon sok mindenre nem képes. A vízben csúcsformára kapcsol. Olyan elegánsan siklik a vízben, úgy forog és tekereg, hogy úgy tűnik, mintha táncolna! Mindig azt mondom: ha valaki már nem hisz a csodákban, akkor nézze meg egyszer Josiát úszás közben!

2012 szeptemberében bejelentette nekünk, hogy onnantól fogva szeretne versenyezni. Felhívtam a helyi egyesületet, ahol befogadták őt. 2013 májusában Josia kvalifikálta magát a fogyatékkal élők számára Berlinben megrendezett Nemzetközi Német Bajnokságra. A célja, hogy a paralimpikonok között úszhasson. Ezért (majdnem) minden nap edz.

De ezen kívül is világos célokat tűzött ki az életében.

Josia, neked a fogyatékoságodból adódóan jó néhány dolognak sokkal jobban neki kell gyürkőznöd, mint az „egészségeseknek”, a sport terén is. Nem okoznak neked gondot az egyenlőtlen indulási feltételek?

Megtanultam ezzel bánni, mert azt mondtam magamnak, hogy mindenki annyi erőfeszítést tesz, amennyire képes. Az úszásnál pedig a versenyeken amúgy is másként értékelnek (fogyatékoság szerint sorolnak osztályokba). Ennek ellenére néha nehéz a sportoktatás során lemondanom olyan dolgokról, amelyek kedvemre lennének.

Az iskolában és a barátaiddal nem csinálhatsz mindent a többiekkel együtt...

Habár a fogyatékoságom miatt nem vehetek mindenben részt, mégis vannak jó barátaim, akik kitartanak mellettem. Ők vannak olyan rugalmasak, hogy aztán velem valami mást is csinálnak.

Mit jelent számodra Isten? Hibázott a Te esetedben?

Nem, így akart megteremteni, én pedig egyetértek ezzel, még ha sokszor nehéz is. De Isten Isten, és az én Uram. A mennyben biztosan hosszú

karom és lábam lesz, és mindent bepótolhatok majd.

Gyakran megbámulnak téged emberek. Mit szeretnél, hogyan közelítenek hozzád?

Jó lenne, ha az emberek odajönnének hozzám, helyett hogy a szüleikhez futnának, és ujjal mutogatnának rám. De senkit sem ítélek el emiatt.

Az emberek viszont gyakran keményen, elhamarkodottan ítélik meg, és sebet ejtenek...

Ez igaz, és egyáltalán nem szeretem, ha például egyszerűen abból indulnak ki, hogy Contergan-gyerek* vagyok. Nem vagyok az.

Miért lépsz ki a történeteddel a „nyilvánosság” elé?

Mert azt remélem, hogy ezzel segíthetek másoknak, akik magányosak, vagy azt hiszik, hogy semmit nem ér az életük.

Mi a legnagyobb kívánságod?

Hogy később megengedhessem magamnak az egyéni gondozást, és ne szoruljak az államra. Meg talán, hogy egyszer közjegyző lehessenek.

Látják Önök a társadalmunkban annak veszélyét, hogy a méhen belüli diagnosztika alapján rövid időn belül megtagadhatják a fogyatékosok támogatását?

Wiebke Topf: Nehéz kérdés! Nem remélem, hogy valaha is odáig jut a dolog, hogy az így okozott költségek miatt magzata elhajtására kényszeríthetnek valakit, amiért az nem egészséges.

Josia céltudatosságán kívül rögtön feltűnik mennyire értelmes, és mennyire betölti az életöröm. A nyilvánosság elé lépnek vele, hogy megmutassák milyen csodálatos gyermek Josia, és milyen szép dolgokat él át. Ezzel nem utolsósorban más fogyatékos gyermeket nevelő családokat is szeretnénk bátorítani és támogatni.

Igen, annak idején sokkal több támogatásra és összefogásra lett volna szükségünk, ezt pedig szeretnénk most más érintetteknek az egyesületünk formájában felkínálni. A megértés egy egészen más szintjét tapasztalja meg az ember, ha olyasvalakivel beszél, aki ugyanazon, vagy valami hasonlóan ment keresztül.

Az érzelmi zűrzavar mellett a bürokratikus dzsungel is hatalmas. Sokan nem is tudják, milyen támogatásokat vehetnének igénybe, ha kérvényeznék. Arra szeretnénk bátorítani embereket, hogy lépjenek tovább, ahogy ezt az egyesületünk neve is kifejezi: www.weitergehen-ev.de (a német 'weitergehen' szó jelentése: 'továblépni' – a ford. megj.).

Nagyon köszönjük az interjút, és minden jót a jövőre nézve.

Az interjút készítette: Daniela Wagner

**A Contergan, egy német gyógyszergyár terméke 1957-ben jelent meg. Vény nélkül kapható volt, és mivel a hányingert is csillapította, kifejezetten ajánlották kismamáknak. A következő években ugrásszerűen megnőtt a halva vagy súlyos rendellenességekkel, többek közt testi torzulásokkal született gyermekek száma.*

„Ez elég!”

A kisfiunk, Josia karok nélkül és girbegörbe lábakkal jött a világra. Több műtétnek és segédeszközöknek köszönhetően tud járni, de mindkét lába merev. Egy reggel odajött hozzám akkor négyéves kisfiam, és elmondta nekem, hogy Jézussal álmodott. Jézus találkozott vele és a lábáról beszélgettek.

Izgatottan kérdeztem tőle, mit felelt Jézus - abban a reményben, hogy majd azt mondja, Isten meggyógyítja a lábát, vagy valami ehhez hasonló.

Josia azonban ragyogó arccal rám tekintett, és így szólt:

-Mindent elmeséltem Jézusnak, és azt mondta, hogy elmondja Istennek!

Úgy tűnt, nagyon elégedett ezzel a beszélgetéssel.

Én nem annyira voltam az. Faggatózni kezdtem:

-Na és most?

Nem fogom elfelejteni fiam válaszát:

-Igen, most már tud róla, ez elég!

Ez a mondat azóta is elkísér, és lecsendesít bennem sok dolgot, kívánságot, de mindenekelőtt az elégedetlenségemet. Elég, hogy Istenhez megyek, és mindent elmondok Neki. Ő mindent tud, ez pedig elégséges, ahogy ezt a következő énekszöveg is kifejezésre juttatja:

„Istenem, egyedül te vagy elég, Te vagy mindenem. Nyisd meg szívem, engedd látnom s értenem, hogy szeretsz engem.”

Wiebke Topf

Szelfi

Álmodtam egy szebb világot...

Nyolcvanas évek, tinédzszerszoba: Dominó bútor, ízlés szerint forgatva, faltól falig. Pajtás és Kockás magazin hánycveti módon az asztalra dobva. Rahan óriási tenyere meredten feszül a címdaldon, mintha el akarná takarni az olvasó elől a képregény történeteit. A polcon néhány kötelező olvasmány, esetleg kalandregények Coopertől. Játékok itt-ott feltűnnek az ágy aljától a plafonig: zöld ugróbéka, Gazdálkodj okosan, moncsicsi baba.

A legerősebb hatás mégsem ezekben a tárgyokban keresendő. Sőt, nem is a hengerelt mintájú, magyar tengeresen hullámzó falban. Hanem azon a kijelölt területen, ahol a lázadás engedéllyel végezhető. Poszterforradalom az ágy felett. Néhány négyzetméter, ahová a hősiesség, a divat, a sport, a zene odatapadt. Neoton, Beatrice, Depeche Mode, Modern Talking, Ayrton Senna, Boris Becker, Kesjár Csaba, Pataki Ági, mind készségesen tekintenek alá és élénk színeket szórnak az éjszaka vakablakára. Itt történik meg a csoda, akár egy házi oltár előtt. Hankiss Elemér szavaival élve: „Beléjük sűrítene mindent, ami a mindennapi életben hiányzik az embereknek: Az élet teljességét.”

Ma, ha egy fiatal vágyait, reményeit, eszményeit szeretnénk megtudni, már nem a vakolókanállal simított fal adja a fűlest. A Twitter, Facebook, Myspace olyan közösségi hálózatok, ahol a virtuális üzenőfalon minden elmondott szó, kitűzött kép, feltöltött videó hangsúlyt kaphat. Az élettörténet fonala a regisztrációtól nyomon követhető, kommentelhető, megosztható. S talán mindennél többet elmond a szelfi, a portré, ahogy látni, láttatni kívánjuk magunkat a világhálón. Az önsztárolás egy fajtáját valósítjuk meg a szelfivel, amikor a fotónkat különböző alkalmazások segítségével egy híres magazin címládjára varázsoljuk. A népszerű, ismert személyiségek mellé felkerülünk mi is a falra. Nem csak egy képmanipuláció erejéig, de akár valóságosan, ha egy közös szelfi elkattintására nyílik lehetőség.

Nincs olyan valamit is magára adó orgánus, amely ne dolgozta volna fel a szelfi kérdését. Olyannyira uralja a gondolatokat és a virtuális teret, hogy 2013-ban Magyarországon az év ifjúsági szavának választották. Az Oxford Dictionaries felmérésében ugyanebben az évben abszolút győztes lett. Hírt adtak már az új szelfiző drónról, Rembrandttal, az önarcképrekorderrel vonták párhuzamba és arról is tudhatunk, hogy Anasztázia hercegnő már 1913-ban nyomott egy szelfit.

A Bermuda elnevezésű zenei formáció zseniális klipet forgatott a London című számukhoz. Ez a nótá sem mentesül a fiatalokat foglalkoztató kérdésektől: a kivándorlás, a férfi-nő közötti vonzalom és természetesen az önkép. Az egész valahogy gyanúsra tűnik, olyan mint egy geg. A szám üzenete mintha az elhangzott állítások fordítottja lenne: „Gyere, csináljunk egy képet, hogy milyen lesz, az mindegy.” Vagy „Szerinted Londonban jobb lesz, de úgy is pár hét és hazajössz.” A jelen felfogása pontosan ennek a fordítottja. Egyáltalán nem mindegy, hol vagyunk, milyen képet posztolunk, hiszen a virtuális fajsúlyunk, Facebook-kasztunk ez alapján dől el. Tari Annamária szerint „a net azt a képet támogatja, ami tökéletes.” Ezért megteszünk mindent, hogy az legyen.

Miközben a profilképünket élesítjük, komponálunk egy soha volt országot, a jelen elszűrjük, eltávolodunk. A laptop fedele nem záródik le, az iPod képernyője nem sötétül el, mert menekülhetnénkünk támad a tökéletlen sorsunktól. Ahhoz, hogy tisztában legyünk magunkkal, Jules Superville szavai ébresztőek: „...nem az a fontos, hogy mindenütt legyünk, hanem hogy válasszunk egy kis zugot, legyen az fa vagy ház vagy asszony vagy egy darab kenyér... de minden fényt kioltva jöjj, ha meg akarod érteni.”

Szalay László Pál

A hernyó esélye, amikor át akar kelni az úttesten

Zsolt 72,18; 118,23; Róm 5,5

Nincs semmi esélye. Előtte hatméternyi aszfalt. Húsz személygépkocsi, öt teherautó, egy nyergesvontató és két lovas kocsi jön percenként.

A hernyó nem tud a járművekről. Nem tudja, milyen széles a műút. Nem tud gyalogosokról, kerékpárosokról és motorosokról.

Csak azt érzi, hogy a túloldalon valami zöldell.

Gyönyörű, friss, valószínűleg ehető fű. A vágya úzi... Át kellene kelni az úttesten.

Nincs esélye. Hat méter aszfalt áll előtte. Elindul. Kúszik lábatlan lábain. Percenként huszonhét jármű jön.

Elindul, lassan, sietség nélkül. Húsz személygépkocsi, öt teherautó, Egy nyergesvontató és két lovas kocsi... Elindul. Megy, kúszik, halad És megérkezik!

R.O.Wiener nyomán

G y e r m e k o l d a l

ÉLETEM ELSŐ TÁBOROZÁSA

Már nagyon vártuk a nyári tábor és végre elérkezett az időpontja július 20-án. Délelőtt 10 órakor indultunk Bakonykoppányba, a táborhelyre, de a hosszú út

után, mikor megérkeztünk, Lóránt atya mindent elmondott a szabályokról és utána beköltözködtünk, mindenki a magának besorolt helyre. Mindezek után újra összejöttünk és elosztották a csapatokat, s végül 4 csapat jött létre. A csapatok elosztása után jobban összeismerkedtünk a csapattagokkal, később este pedig az egész tábor megismerkedett egymással. Aznap este körbejártuk a falut és megismerkedtünk a falu nevezetességeivel és még egy feladat is volt. Előre lerakott állatnyomokat kellett keresni és ezek után egy kérdéssorozatra kellett válaszolni a falu történelmével kapcsolatban.

A második nap élményei röviden: reggeli után felszálltunk a buszra és elindultunk a Kőris hegyre, megmászása után vissza indultunk a buszhoz de mielőtt felszálltunk volna, az esti táborútré gyűjtöttünk ágakat.

A harmadik napon elmentünk a Cseszneki vár alatt húzódó hegyre amit meg is másztunk. Nagyon szép volt a kilátás a hegy-

tetőn. Ezek után elindultunk Pápára a városi strandra, ahol 3 órányi fürdés után visszaindultunk a táborhelyre.

Negyedik nap: visszamentünk Csesznekre és felmentünk a várba. Kisebb túrák után ismét meglátogattuk Pápát és ugyanúgy 3 óras fürdés után vissza indultunk a táborhelyre.

Ötödik nap: délután elkezdtünk gyakorolni az esti árnyjátékra, amit a táborútré alatt adtunk elő, ezek után pedig éjszakai túrára került sor. A majdnem 3 óras séta és vándorlás után vissza érkezünk a táborba és mindenki el is aludt.

Hatodik nap: készülődünk haza fele, kitakarítottuk a szobákat és az egész tábor helyet és 11 óra körül elindultunk hazafele. Ilyen szép és gazdag élményekkel telt el ez a 6 nap. Személy szerint én nagyon jól éreztem magam, mivel ez volt életem első tábor. Ezek után minden évben menni fogok és mint ahogy eddig is, ezek után is azon leszek, hogy segítsek Lóránt atyának mind a tábor alatt, mind pedig itthon az egyházközség életében is.

Szerintem mindenki meg volt elégedve mindennel. Az ételek is nagyon finomak voltak. Ezúton is köszönjük a konyhas nének a finom étkeket. Bízom benne, hogy jövőre is ugyan ilyen jó lesz és még több, új és szép helyeket járunk be. Beszámolómat ezzel zárnám és esetleg akik az idei táborot kihagyták, azokat bátran biztatom, hogy jövőre jöjjenek el, hiszen minden évben változatos és színes programokkal várja Lóránt atya a táborba induló gyerekeket.

Vörös Valentin, Timóteus Kör

Tábori statisztika

Táborozók létszáma: 88 gyermek, ill. fiatal (lányok: 40, fiúk: 44)

Megtett kilométerek a Zöld Sárkánnyal: 1380 km (2 turnus!)

Költségvetés: Kiadás: 1.300.586 Ft

Bevétel: 1.260.000 Ft (A többit a plébánia kipoztolta)

Helyek, ahol megfordultunk: Bakonykoppány, Pápa, Bakonybél, Zirc, Csesznek, Eplény, Kőris-hegy, Ördög-árok

KÖSZÖNÜNK MINDEN NAGYLELKŰ TÁMOGATÁST!

Kedves Szülők!

Gyorsan közeledik az elsőáldozás és a bérmlás időpontja. Az elsőáldozás szeptember utolsó vasárnapján lesz, a bérmlás előreláthatólag szeptember 19-én szombaton.

Az elsőáldozás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendszeresen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Friss keletű keresztlevé

A bérmlás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendszeresen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Első és második félévi vizsga letétele
- Friss keletű keresztlevé

Az elsőáldozást és a bérmlást szülői tájékoztató előzi meg, amiről időben értesítést küldünk.

Kifogások, amelyeket bebeszélünk magunknak - és hogy valamennyi kifogásunk végére érve miként találhatunk Istenhez

A 10 legnépszerűbb kifogás, amelyek az ember végzetét okozhatják, ugyanis szüksége van Istenre, mint a vérnek az oxigénre.

Ferike elkésik az iskolából, és ezt mondja: „Sajnálom, de elakadt a villamos.” - Egy munkatársnő kijelenti: „Tegnap nem tudtam az ülésre jönni; időben beteg lettem.” Léteznek szórakoztató és kínos kifogások, értelmesek és buták - de keserűek is. Keserű pl., ha egy férfi és egy nő már évek óta együtt él, és minduntalan kifogásokkal hozakodik elő, ha szóba kerül a házasság kérdése. Kifogás annyi van, mint fűszál a réten. De miért is? Mert bizonyára mindenki már egynél több alkalommal keresett kiutat egy kényes helyzetből. Ilyenkor az ember könnyen mond valamit, amivel el akarja terelni a figyelmet, és ami gyakran félig igazság, félig hazugság. Megtapasztalta már, hogy valaki kitért Ön elől az utcán, mert nem kívánt találkozni Önnel? Ilyen kitérő manővereket tesznek egyesek, amikor Isten találkozni szeretne velük. Amikor ateistáknak beszélek arról, miért lettem hívő keresztény, néha úgy merednek rám, mint akinek hiányzik egy kereke. Ilyenkor különböző frázisok szolgálnak arra, hogy befogják a számat.

1. „Fő az egészség!”

... vetik ellen. Az egészség érték. Kétségkívül. De vajon valóban a legfőbb dolog? Az világos, hogy a gyógyszeripari cégek ezt állítják. Ők csak azért kaszálnak le nyereséget több tízezernyi termékükkel, mert a legtöbben ezt el is hiszik. Ha azonban valóban az egészség lenne a döntő, akkor makkegészséges embereknek nem szabadna öngyilkosságot elkövetniük. Márpedig megteszik. Némelyek szerelmi bánat miatt, mások anyagi gondokból kifolyólag. Megint másoknál fény derült valamilyen igencsak görbe útra. Meg aztán azért is vet véget sok egészséges ember az életének, mert egy értelemnek hijával lévő élet hosszú távon elviselhetetlen. A lelki törés a végső zsákutcába vezet. Ahelyett hogy üres életüket Istenhez vinnék, hogy Ő tegye értelmessé, eldobják maguktól. Tehát bizonyosan mondhatom: A „Fő az egészség!” jelmondat így nem igaz.

2. „Csak azt hiszem, amit látok.”

... hallom gyakran. Ez kétféle vonatkozásban is sántít. Először is: amit látok, azt nem kell hinnem. Másodszor pedig: mindenki napoként hisz olyan dolgokban, amelyeket nem láthat. Hogy ez nem igaz? De igen! Bankban tartja a pénzt? Hiszi, hogy még ott van? Elvégre a számlakivonaton sok minden állhat. Balul sült el a dolog. A legutóbbi tömeges bankcsődnél sok ügyfél sok pénzt veszítette el. Vagy: Nemrég részt vettem egy anyakönyvi hivatalban tartott házasságkötésen. Eddig még

senkinek sem tűnt fel, hogy szeretik egymást, de menyasszony és vőlegény rendíthetetlenül hiszik, hogy így van. Sokszor lehet ezzel a közléssel találkozni: „Csakis az értelmemre hagyatkozom.” Ezzel sincs másképp. Vagy Ön talán látta már valaha is az értelmet? Elcsépeltek hangzik, de egész egyszerűen így vélekednek az emberek. Tehát egyáltalán nem igaz, hogy csak azt hinnék, amit látnak.

Nálam is ez a helyzet. Én Jézus Krisztusban hiszek. Ugyan nem láthatom Őt, és nem érinthetem meg. De Ő éppoly valóságos, mint az Ön értelme vagy a cipő, amelyet a lábán visel. Számoljon Jézussal. Telefonáljon vele oly módon, hogy imádkozik. Ehhez Önnek még mobiltelefonra sincs szüksége. Bízom Öbenne, még ha nem is látja Őt. Hívja be az életébe, hogy békességet nyerhessen - békességet Istennel és önmagával.

3. „Én is hiszek egy felsőbb lényben.”

... mondta legnagyobb meglepetésemre egyik ismerősöm. „Nem vagyok hitetlen.” - „Felsőbb lény”, ez már csak nem lehet a kéményseprő, még kevésbé a macska a háztetőn. Ezalatt általában egy isteni lényt szoktak érteni. De ismerősöm nem olvassa a Bibliát, nem imádkozik, nem jár istentiszteletre, nem is tartja magát kereszténynek, nem igazítja életét Istenhez. A felsőbb lény tehát egyfajta kísértet számára, és semmi beleszólási joga az életébe.

Ha ezt mondom: „Hiszem, hogy holnap szép idő lesz”, akkor ez merő ábránd. Ha viszont azt mondom, hogy hiszek valamiben vagy valakiben, akkor ezzel sziklaszilárd bizonyosságot fejezek ki. Aki tehát úgy nyilatkozik, hogy hisz egy felsőbb lényben, de ez alatt csupán a névtelen semmit érti, az üres frázissal áltatja magát.

Amikor megvallom, hogy hiszek Jézusban, akkor ez alatt azt értem, hogy Ő az északi sarkom, amelyre a belső irányítóm rááll. Jézus a Megváltóm, mivel kimondta ezeket a megváltó szavakat: „Mindent megbocsátottam neked.” Igen, Ő megbocsátotta a bűneimet, és újra meg újra megteszi. Jézus a pártfogóm. Jézus révén örömem van a Szentlélekben. A feltámadott Jézus a vigaszom, amikor sír mellett állok, vagy amikor majd nekem is meg kell halnom. Őáltala megalapozott reménységem van a mennyre nézve.

4. „Én a természetben találok meg az Istenemet.”

... hányszor de hányszor hallottam már: „Templomba nem járok. Egy vasárnapi séta az erdőben nekem felér egy istentisztelettel.” Egy hívő mókamester levonta ebből a következtetést: „Akkor majd az erdősszel kellene eltemetnie magát.”

Aki a természetben szeretné megtalálni Istent, az legalább keresi Őt, és ezzel elismeri, hogy szüksége van Őrá. Ez már jó. Nekik ugyanis Isten ezt igéri: „Megtaláltok engem, ha

kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám” (Jeremiás 29,13).

Ismerik ezt a viccet? Egy ittas ember a kulacsát keresi egy villanypózna tövében. Egy barátságos rendőr segít neki, majd némi idő múlva megkérdi: „Biztos abban, hogy itt hagyta el a kulcsot?” Mire a részeg férfi ezt gagyogja: „Nem itt, inkább hátrébb, de ott nincs villanypózna.” Tehát nem az a döntő, hogy keresi valaki Istent, hanem hogy hol keresi. A természetben Őt magát nem találjuk meg, de legalább az Őrá mutató egyértelmű jeleket igen. Például: megtapasztaljuk, hogy a természeti törvények megbízhatóak; elgondolkodtat bennünket, mennyire tökéletesen összehangoltak az emberi test folyamatai; a csillagos éjszakai mennybolt lenyűgöző hatású rendje tiszteletre tanít minket a Teremtő iránt; a tenger messzesége vallásos érzéseket ébreszt bennünk. Persze mindezek csak utalások Istenre. Aki Istent magát szeretné megtalálni, az a természetben rossz helyen keres.

Mármost egyesek úgy tesznek, mintha nekik a természet lenne az istenük. Az a vágyuk, hogy a természettel összhangban éljenek. Ez azonban csak azzal a csavarral működik, hogy kiszűrjük a természetből mindazt, ami jó, és ezt máris az egészszel azonosítják. A természet csak így jó számukra. A természetben megtalálható gyógyító erők, hatalmas fákra és kecses virágokra gondolnak, szépségre és összhangra. Ám a természet kétszólamú. Az egyik szólam szép és gyógyító, a másik kegyetlen és életellenes. Gondoljunk csak a mérges gombákra; a Thaiföld partjainál 2004 karácsonyán pusztított cunami halálos hullámai mintegy 230 ezer embert öltek meg; földrengések és földcsuszamlások évről évre sok emberéletet követelnek; visszatérően olvashatunk kutyákról, amelyek vadállati ösztönüknek engedve hirtelen kisgyermekeket tépnek szét.

Nem, nincs okunk a természet imádatára. De annál több okunk van annak imáadására, aki a természetet eredetileg nagyon jónak alkotta meg. Ha valaki így szól: „Én a természetben találok meg az istenemet”, akkor alapjában véve egy olyan igazság ellen hadakozik, amely a Bibliában különösen is félreérthetetlenül kifejezésre jut: Isten csak Jézuson keresztül engedi magát megtalálni. Jézus nyomatékosan kijelenti, hogy az Ő kikerülésével nem férközhünk közel Istenhez: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (János 14,6). Csak az fogja valóban megtalálni Istent, aki teljes szívéből Jézusnál keresi Őt.

5. „A hívő keresztények sem jobbak.”

... még ha Önnek ez is a véleménye a keresztényekről, azért legyen igazságos. Valóban nem ismer olyan hívőket akik előtt belsőleg megemeli a kalapját? Én ismerek olyan embereket, akik korábban csapást, most pedig áldást jelentenek, mivel Jézus által új életet nyertek.

Nem, nem szándékom tisztára mosdatni a keresztényeket. Nem reklámozom magunkat, még csak egy bizonyos egyházat sem, hanem egyedül Jézust. Nem azért vagyunk hívő keresztények mert mi olyan jók lennénk, hanem mert Jézus ilyen csodálatos.

Folytatás a következő oldalon

Jézus nyitotta fel a szemem az Ő szeretetére. Így bátorságot merítettem rá, hogy megvalljam a bűneimet, és a bocsánatát kérjem. Mivel pedig a golgotai kereszten helyettem vérét adta az én vétkeimért, Ő megbocsátott. Aki igazán keresztténnyé kíván lenni, annak a golgotai kereszttől kell elindulnia a Jézussal közös úton. Csak megbocsátás révén rendeződhet a dolgunk Istennel.

6. „Mindig is rendes ember voltam.”

... némelyek oly módon vonják ki magukat a keresztény hitről folytatott beszélgetések alól, hogy általánosságban rosszat mondanak a hívőkről. Ehhez járul önmaguk túlértékelésének igencsak megkérdőjelezhető mámorérzete. Egy esküvőn egy rendőrtisztviselő leplezetlenül áradozott nekem arról, micsoda pompás fickó ő. Tehát az ismerős régi lemez.

Amikor ugyanis ezt elmeséltem valakinek a családjából, az illető csak nevetett és legyintett. Németország szövetségi elnöke, Joachim Gauck lelkész, aki hosszú éveken át volt az egykori NDK állambiztonsági szolgálatának iratait feltáró hivatal elnöke, ezt mondta: „A tapasztalat arra tanít..., hogy az ember újra meg újra kapható valamilyen disznóságra.” Vaskos megjegyzés, de nincs-e valóban így? A napilapok mindenesetre napról napra tanúbizonyságot adják. Amúgy a Bibliában már jó néhány évezrede lehet erről olvasni. Manfred Hausmann 20. századi német író jegyezte le: „Minden egyes alkalommal, amikor felütöm a Bibliát, újra meg újra elcsodálkozom sokrétűségén és mélységén. Annak a képnek, amelyet az emberről megrajzol, sehol sincs párja. A teljes embert átfogja. A nagyságát és a gyalázatosságát, a gyengédségét és a kegyetlenségét, a dicsfényt és a sötétséget. Egyetlen másik könyv sem tud olyan lecsúszó és olyan fenséges dolgokat az emberről, mint a Biblia...” Igen, ilyenek vagyunk mi. Ennyit a „mindig rendes” vélekedésről.

7. „Ha Isten a szeretet Istene, nem létezhet utolsó ítélet.”

... hangzik gyakran, amikor emberek arról a katasztrófáról hallanak, hogy egyszer minden embernek számot kell majd adnia az életéről Istennek.

De Ön vajon mit gondolna arról a játékvizetőről, aki egy focimeccsen minden felett szemet huny, egyetlen szabálytalanságnál sem fújja meg a sípját, és adott esetben nem oszt ki sárga vagy piros lapot? A játékot nem lehetne ellenőrzés alatt tartani, és káoszba fulladna. Szükség van játékszabályokra; szükség van igazságtételle; szükség van büntetésre, különben a meccs nem tartható mederben. Ha pedig egy játéknál így van ez, mennyivel inkább a való életben! Istennek még inkább fontos a jogosság. Az élet iránti szeretete miatt nem törődik bele a gonoszságba, megtorolja a bűnök, és helyreállítja az igazságot.

Az egyik rendezvény után egy egyetemista lány ezt mondta nekem: „Nagyon tetszett ez nekem. A szívélyes légkör, az élő igehirdetés Isten szeretetéről, az együtt éneklés - csak az nem tetszett, amit Ön a pokolról és az utolsó ítéletről mondott. Isten nem akarhatja, hogy valaki is a pokolban végezze!” Mire én: „De hisz ezt nem is akarja. Épp ellenkezőleg. A Bibliában ez áll: >> ... azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére. << Karácsonykor Jézus ezért jött el

a földre. Irántunk való szeretetből szenvedett a bűneinkért a kereszten. Megbocsátása révén békességet ajándékoz nekünk Istennel. Ez juttat minket a mennybe, és őriz meg a pokoltól. Azért esik az Újszövetségben oly sok szó az örömről, mert Jézus kiegyenlítette a nyitott számlánkat. Annak viszont, aki elutasítja Jézust, magának kell megfizetnie, és a saját vétke miatt jut pokolra. A pokolban tehát csak önkéntesek lesznek.”

Leolvashattam az arcáról, ahogy lassanként felfogta, miként függ össze a bűn, a kereszt, az ítélettől való megmenekülés, a menny és a pokol. Amikor pedig megkérdeztem tőle, hogy Jézus által meg akar-e békélni Istennel, tiszta és határozott tekintettel vágta rá: „Igen, meg akarok.” Azután együtt imádkoztunk, és ő megtért.

8. „Ha valóban létezne Isten, másként nézne ki a világ.”

... állítják gyakran nagy hangon felvilágosult fölényel. Éppannyira logikus ez, mint a következő állítás: ha valóban létezne rendőrség, nem történne ennyi baleset. Ezzel szemben a helyes végkövetkeztetés

ez lenne: ha az emberek betartanák a közlekedési szabályokat, nem történne ennyi baleset. Ha pedig az emberek Isten parancsolataihoz és a Hegyi beszédhez igazodnának, akkor másként nézne ki a világ. Nem Isten jelenti a nehézséget. A Times magazin egyszer megkérdezte Gilbert Keith Chesterton egykori angol írójától: „Mi nincs rendben a világgal?” Ő így válaszolt: „Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim, én.”

9. „Mindenki a maga ízlése szerint üdvözljön.”

... fojtanak el olykor hittel kapcsolatos beszélgetéseket ezzel az „Öreg Fricitől” vett idézettel. Az étteremben természetesen mindenki a kedvenc ételét rendelheti, saját maga választhatja ki a nyaralásra magával vitt könyveket, és oda mehet sétálni, ahová csak akar. De nem minden út vezet célba. Ezt mindenki tudja, akinek már kellett sürgősen véccére mennie. Ezen el kellene gondolkoznunk. Annál is inkább, mivel az „üdvözlés” esetén többről van szó, mint evésről, könyvekről vagy a melékhelyeségről. Itt életünk végső céljáról, az élet értelméről van szó. „Mindenki a maga ízlése szerint” - ez azt akarja kifejezésre juttatni: Nem létezik végső igazság, sem végső értelem. Mindegy, miben hiszel. A fő, hogy közben jól érezd magad. Mindenki járhatja a saját lelki-szellemi útját.

Persze mindenki tudja, hogy léteznek vitathatatlan tények, melyeket nem lehet megengedni. A hálnak vízre van szüksége az úszáshoz, a madárnak levegőre a repüléshez, a vitorlázónak pedig szélre, különben vége a regattának (vitorlásversenynek - a magyar kiadó megj.). A földön előforduló számos gáz közül az embernek csak egyetlenegyre van szüksége a légzéshez: oxigénre. Vagy belélegezzük vagy megfulladunk. A választás szabadsága tehát

egyenlő a nullával.

Ugyanígy Jézus Krisztus is az egyetlen út, amelyen keresztül üdvözülhetünk. Csak Ő ment meg az utolsó ítélettől, és juttat bennünket a mennybe, csak Ő ad az életünknek értelmet. A Biblia ezt mondja: „... nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének” (Apostolok cselekedetei 4,12). Lehet ugyan mindenki a maga ízlése szerint boldogtalan, de üdvözülni csakis Jézus által lehet.

10. „Az ima sem segített rajtam.”

... vetik ellen olykor, amikor beszámolok róla, miként élem meg az ima hatalmát. Vajon az ateisták is imádkoznak? Természetesen nem. Vagy mégis? Legalábbis, ha igazán éles a helyzet? Akkor igen. Ezt már megerősítették nekem ateisták. Közülük sokan imádkoztak már így: „Jóisten, ha ebből kisegítesz, akkor...” Aztán következett a fogadalom. Ön is imádkozott már így? Segített Isten? Megtartotta Ön az ígéretét? Látja, ez a mi bajunk. Sokan csak a segítségre tartanak igényt, de a Segítőre nem. Egyesek néha úgy bánnak az urak Urával, a legfelsőbb tekintéllyel, a világegyetem Teremtőjével, mint egy inassal, akinek fütttyentenek, aztán megint elküldik. Hogyan is gondolhatnánk komolyan, hogy Isten belemegy ebbe a játékba?

De ha Ön most éppen válságos helyzetben van, akkor Isten az Ön iránti szeretetből még azt is vállalja, hogy a mentőőve legyen. Egyenesen fel is szólítja Önt a Bibliában: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem” (Zsoltárok 50,15). Ő nem tartja méltóságán alulinak, hogy segítsen Önnek.

Ha viszont segített, akkor végül köszönje meg Neki, ne pedig saját magának. Ha meg nem segít? Akkor talán arra vár, hogy Ön igazán komolyan gondolja. Jézus ezekkel a szavakkal buzdított minket imádságra: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörögsetek, és megnyitattik nektek” (Máté 7,7). Komolyan ilyen gyermeki bizalommal akar Ön imádkozni, vagy méltóságán alulinak tartja?

Igen, sokféle kifogás, kibúvó és mentség létezik, hogy kitérhessünk Jézus elől. Némelyek szabályosan elfutnak Őelőle. Pedig Jézustól nem kell félnünk, nem kell Előle elbújunk, pláne nem kell Tőle elmenekülnünk. Ő utánunk kiált: „Jöjjetek énhozáam mindnyájan...” (Máté 11,18). Lehetséges az életre való megtérés. Aki elfogadja ezt a meghívást, kifogy a kifogásokból. Nincs ennél hívogatóbb dolog. Úgy, ahogyan Ő senki más nem szeret minket. Csak Ő ment át bennünket Isten ítéletén. Ő segít helytállnunk az életben, ahogy senki más nem. Ő megvizsgálat halálunkban, és a feltámadáskor örök életre támaszt fel bennünket. Jézus egyszerűen összehasonlíthatatlan, egyedülálló.

A János 1,12-ben ezt olvassuk: „Aki pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében.” Szeretne Ön is közéjük tartozni? Ha Ön megtér, befogadja az életébe Jézust, és Őrá bizza magát, akkor hozzátartozunk a joghoz, hogy Isten gyermekei legyen. Akkor pedig mindörökké tudni fogja, mit tartson magáról.

*(=II. Frigyes porosz király, 1712-1786)
Jörg Swoboda

Jézus kínszenvedése a népnyelvben

A Biblia évszázadok, évezredek óta kíséri útjukon a híveket. Számtalan kifejezés, szólás, közmondás ered a Bibliából. Íme néhány, amelyek Jézus kínszenvedésének történetével kapcsolatosak.

Aki kardot ragad, kard által vész el: Ez a mondat az erőszak ellen szól, Jézus mondta Péternek a Getszemáni kertben.

Júdáskodik: Jelentése: árulkodik. Júdas a szeretet jelével, csókkal juttatja az ellenség kezére Jézust.

Harminc ezüst: Az árulás ára volt harminc ezüst, világos utalás Júdára.

Megszaggatja a ruháját: Arra utal, amit a főpap tett Jézus perében. A méltatlankodást jelenti, ha valaki fölháborítónak tart valamit.

Mossa kezeit: Pilátusra utal. Azt jelenti, hogy valaki az ártatlanságát akarja kifejezni valamely ügyben.

Ponciustól Pilátusig jár: Pilátus Heródeshez küldte Jézust, hogy ő ítélje el, ám Heródes visszaküldte Pilátushoz. A kifejezés azt jelenti, hogy valakinek rengeteg utánajárásba kerül, hogy a végére járjon valaminek.

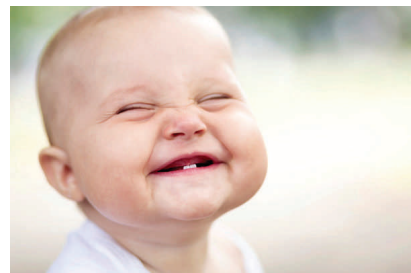

José Real Navarro

SZOKATLAN BETEGSÉG

"A szeretet olyan, mint a tűz: ha nem terjed, kialszik." A világon elterjedt egy szokatlan betegség. Akik megbetegedtek, azok szíve egyre kisebb lett, erejük csökkent, vidámságuk alább hagyott. Az orvosok tanácstalanok voltak. Rengeteg orvosságot írtak elő, de semmi nem használt. Még szív átültetést is alkalmaztak. Az átültetett szív is, pár napra a műtét után, kezdett összezsugorodni. Tehetetlen félelem fogta el őket.

A betegség tovább terjedt. A kórházak megteltek az utolsó ágyig. Rövid idő alatt mindenki szívbeteg lett. Ágyban fekvő volt az egész világ és a halált várta.

Egyedül egy személyt nem ragadott el a kór. Idős ember volt, szép, nagy és egészséges volt a szíve, sőt, a szokottnál is nagyobb. Nekilátott a beteg ápolásnak. Azt vette észre, ha megfogta a beteg kezét és rámosolygott a kis szív azonnal növekedni kezdett. Amint elengedte, a növekedés megállt. Fölfedezett valamit. A szokatlan betegség oka a szeretet hiánya volt. Nekilátott a munkának. Betegtől betegig járt. Fogta a kezüket és nevetett. Amikor a beteg szíve kellő nagy lett, ő is képes volt gyógyítani. Az új orvosság gyorsan terjedt az egész világon. Világszerte megszorodtak a nagyszívű emberek. Mindenkit gyógykezelték és a szívek egyre nőttek. Elég volt megfogni a kezét és mosolyogni...

KISBOLDOGASSZONY

Istennek szemében több vagy, mint a vén föld, ez a neked készült, színes, tarka bölcső. Takaród az égbolt csillagozott kékje, párnád az Istenség hármasság ölelése, szentírás igéi zsonganak körülötted, ó-jövendölések imádkozott vágya, s itt nyugszol fehéren, hallgató ajakkal, pólyába takarva, hétköznapi rejte, kisdéd Szűzanyácska!

(Szent Gály Kata)

Csutka István: Camino Steve – Egy álom nyomában

Csutka István színművész az El Caminón megélt tapasztalatairól ír könyvében, amelyet zarándoklása alatt mint lelki naplót vezetett. Megpróbáltatások, küzdelmek és találkozások története bontakozik ki az olvasók előtt, akik a sorok között talán választ kaphatnak az élet alapvető kérdéseire.

Csutka István sikeres színész volt, táncos, öt évig a debreceni Csokonai Színházat is igazgatta, de egyre inkább úgy érezte, hogy, legalábbis időlegesen, ki kell lépnie a „mókuserékből”, szünetet kell tartania, végiggondolnia, hogy mi az igazán fontos az életében.

Miközben ezen tűnődött, 2012 augusztusában álmodt látott, amelyben hat évvel korábban elhunyt édesapja várta őt a Világvége-oszlopnál, amely Európa legnyugatibb csücskében, Fisterrában található, ahol az El Camino zarándokút is hivatalosan véget ér, noha 100 zarándokból 95 nem megy el odáig. Az addig maga módján vallásos Csutka István nem értette és nem is tudta, hogy mi történik vele, de azt igen, hogy végigjárja a teljes Utat, mert édesapja nem várhat ott rá hiába. A zarándokútról naplót vezetett, amit hazatérése után könyvvé szerkesztett. A kötet úti- és lelkinapló, azt a folyamatot mutatja be, amelynek során a zarándokok – ha valóban nyitott szívvel járják végig az utat – sok min-

nyedent átértékelnek az életükben, s az út végén képesek lesznek különbséget tenni a valóban fontos, illetve a haszontalan, lényegtelen dolgok között.

Csutka István naplójából egyértelmű: az El Camino zarándokút az átlagosnál jóval keményebb erőpróba, az útra vállalkozóknak meg kell küzdeniük a gyakran szélsőséges időjárással, önmaguk és mások gyengeségeivel, de előre nem látható, váratlan nehezékek is hátrálthatják a cél elérését. Így a kezdetben szélvészgyors menetelésével mindenki ámulatát kivívó színművész egy bogárcsípés következtében napokig csak kízó fájdalommal a bal lábában, sántikálva tudott haladni. Komolyan kétségessé vált, hogy képes lesz-e teljesíteni önként vállalt küldetését. A holtpontra azonban átszerezte zarándoktársai együttérzése, az, hogy voltak, akik nem mentek tovább, megvárták, míg meggyógyul a lába. A legtöbbet pedig egy Catherine nevű amerikai zarándoklány szavai jelentették számára: „Steve, ez egy próba, hogy az Isten lássa, elég eltökélt vagy-e abban, hogy eljuss oda, eléggé vágysz-e arra a találkozásra, és ki kell érdemelned, ezért próbára tesz.”

A zarándoklat megpróbáltatásai közben Csutka István szinte öngyónást végez, eszébe jutnak fájdalmas emlékei, mulasztásai, rossz döntései, emberi kapcsolatainak gyakori törékenysége. Kérdéseket tesz föl naplójában: „Miért nem őszinték az emberek egy kapcsolatban? Mit szeretnének a másiktól, ha

pont ők nem mondanak igazat saját maguknak és a párjuknak sem? Mire a játék, a hazugságok? Muszáj ez egy kapcsolatban? Vagy van más út is, csak még nem találkoztam vele?” S miközben gyötrő lábfájdalmával küszködik, a spanyol nemzeti hős, Cid életútján tűnődve arra keresi a választ, hogy mitől lesz valaki kiemelkedő, történelemformáló személyiség? „Az alkalom, a pillanat, vagy a döntése által, hogy mindent előbbre helyez a saját sorsánál és fel tudja mérni, hogy az ő áldozatvállalása hány ember életét képes megmenteni? Mint Jézus, csak más-képpen, de valahogy mégis ugyanúgy. Hol tartanánk ilyen emberek vagy Szent Domonkosok, Szent Jánosok, Teréz anyák nélkül? Ki emelné fel az embereket önzetlenül, nem az anyagi előbbre jutást tartva csak a szeme előtt?”

Az Út során a sokféle nemzetből érkező hívek önzetlenségét, szeretetét, szolidaritását megtapasztalva Csutka István reálisnak gondolja sokak által naivnak tekintett hitét, hogy a világ „nem a széthúzásra és a gyűlöletkeltésre, a kirekesztésre és a megkülönböztetésre, a lenézésre és az árokásásra teremtetett, hanem ezek ellenkezőjére. Az a nemzet, amely nem képes ezt belátni, elfonnyad.”

Az Út lényegét talán egy dél-koreai lány, Hany Kim fogalmazza meg legplasztikusabban: „A Caminón sohasem vagy egyedül. Ugyan egyedül indulsz el, de mire befejezed utad, barátokra és családra lelsz.”

Csutka István legfontosabbnak azt tartja, hogy legyen hitünk Istenben, és higgyünk magunkban is. Hit nélkül ugyanis az élet „nagyon keserves tud lenni.” Rengeg ember csak saját magában hisz, mindazt, amit elért az életben, a saját érdemének tudja be, ám a súlyos megpróbáltatások idején automatikusan kezd fohászkodni Istenhez. A szerző vallja, hogy a saját sikereink kovácsa mi vagyunk, de ahhoz, hogy egy célt elérjünk, mindenképpen el kell indulnunk az úton. A lehetőségeket viszont ajándékként kapjuk felülről, a mi fele-

lősségünk, hogy észrevesszük-e, élünk-e ezekkel, megfelelően sáfarkodunk-e talentumainkkal.

Csutka Istvánban az Út megtétele óta belső igényként él, hogy vasárnaponként templomba menjen. Az El Camino előtt is foglalkoztatták őt az élet alapkérdései. „Ami változott, hogy megtanultam sokkal jobban értékelni azt, amit kapok az élettől, azt, hogy sokszor egyetlen szó mennyivel többet ér bármínél, és ha nem élsz a lehetőséggel, amit az élet nyújt számodra, akkor az nem helyes. Ha nem segítesz másoknak, amikor megtehetnéd, hanem inkább elfordítod fejedet, az hatványozottan nem az, és ha a jót, amit kapsz, amit tapasztaltál, amit megtanultál, nem osztod meg másokkal, az végképpen rossz és helytelen.”

(Super Art Bt., 2015)

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

A Szent Jakab Út

A Szent Jakab Út, gyakran spanyol neve (Camino de Santiago) után El Camino-nak is nevezik, középkori zarándokút, amely Spanyolország Galicia tartományának fővárosába, Santiago de Compostelába vezet. A hagyomány szerint az itteni székesegyházban vannak Idősebb Szent Jakab apostol földi maradványai. Compostelába nemcsak egy kiindulópontból lehet eljutni, viszont az út fő része azonos. A zarándokút jelvénye a fésűkagyló, amelyet az út mentén felfestve mindenütt megtalálhatunk.

mány szerint az itteni székesegyházban vannak Idősebb Szent Jakab apostol földi maradványai. Compostelába nemcsak egy kiindulópontból lehet eljutni, viszont az út fő része azonos. A zarándokút jelvénye a fésűkagyló, amelyet az út mentén felfestve mindenütt megtalálhatunk.

DEMOKRÁCIÁN innen - DIKTATÚRÁN túl (modern mese)

Volt a világon két ország, az egyik DIKTATÚRA, a másik DEMOKRÁCIA. DIKTATÚRA urai nem szerették DEMOKRÁCIÁ-t, emberemlékezet óta harcban álltak vele, olyannyira, hogy az ország minden lakójának megtiltották, hogy beszéljenek DEMOKRÁCIÁ-ról. Azt gondolták, ha valamiről nem beszélnek, az nem is létezik. Mivel a térképről eltörölni mégsem tudták, cselhez folyamodtak. Saját kapujukra ráírták: NÉPI DEMOKRÁCIA. Hiába mesterkedtek azonban DIKTATÚRA urai, a DEMOKRÁCIA elleni gyűlöletet nem sikerült mindenki szívébe elültetni, és kitörölni sem tudták az emberek emlékezetéből DEMOKRÁCIA létét. Sőt, a tiltás inkább kíváncsiságot ébresztett. Egyetlen más ország sem érdekelte annyira az embereket, mint DEMOKRÁCIA, sokan meg is feledkeztek arról, hogy létezik pl. ANARCHIA is.

DIKTATÚRA lakói hosszú évekig csak álmodoztak DEMOKRÁCIÁ-ról. Idők múltával néhányan lopva sandítottak abba az irányba, ahol DEMOKRÁCIÁ-t sejtették. Egyesek el is utazhattak oda, és visszatérve suttogva beszéltek arról, hogy ott kolbászból van még a kerítés is. A többség azonban csak DIKTATÚRA határain belül, a szocializmus építésének útján tett könnyebb-nehezebb túrákat. DIKTATÚRA lakói az évtizedek során egészen jól berendezkedtek. Megismerték a nyelvet, tudták hogy kell átkódolni pl. a „TASSZ cáfolja” kezdetű híreket. És akkor hirtelen leomlottak DIKTATÚRA falai. A lakók egészen megzavarodtak. Szinte mindenki DEMOKRÁCIÁ-ba akart indulni, de ez nem is volt olyan egyszerű. Sok vezető jelentkezett, és ahányan voltak, annyiféle irányt javasoltak.

Egyesek megtalálták a helyes utat, és vezették volna a többieket, de azok - amikor megtudták, hogy DEMOKRÁCIÁ-ban sincs kolbászból a kerítés - nem hittek nekik, vagy nem akarták saját húsosfazekaikat feladni.

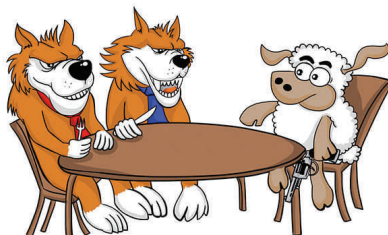
Mások nem értették DEMOKRÁCIA nyelvét, nem ismerték a törvényeit, s mivel nem tudták, hogy DIKTATÚRÁ-n és DEMOKRÁCIÁ-n kívül még más is létezik, ezért DEMOKRÁCIÁ-t ANARCHIÁ-ban vélték megtalálni.

Voltak aztán olyanok, akik már megszokták DIKTATÚRÁ-t, és bizony féltek a hosszú úttól, ezért azt javasolták: elég, ha átfestjük az ország nevét, és kicseréljük az útjelző táblákat - máris DEMOKRÁCIÁ-ban vagyunk. Lett is olyan kavarodás az emberek között, ami azóta is tart. Ezért, ha arafelé jársz, ne lepődj meg az ilyen kérdéseken: - Tessék mondani, ha működnek a homoszexuális egyesületek, özönlik a pornó és a szekták - az már DEMOKRÁCIA? - Ha mindenki megmondhatja a véleményét, az már DEMOKRÁCIA? - HA minden hatalommal szembeszegülünk, és semmilyen törvényt nem tartunk érvényesnek magunkra nézve, az már DEMOKRÁCIA? Ma is találkozhat sz egy-egy emberrel vagy csoporttal, aki azt állítja: Ő maga a nép, és Ő az Úr. S mivel DEMOKRÁCIÁ-ba valóban csak az egész nép léphet be, ezért addig vándorolnak, amíg egymás kezét meg nem fogják.

dr. Németh Emma

(A Lélek Szava 1990/5. számából)

DEMOKRÁCIA

Na, mi legyen a vacsi?

Gondolatok Istenről

„Isten nem fogja megkérdezni, milyen autón jártatok, csak azt, hogy felvettetek-e olyanokat, akiknek nem volt kocsijuk.

Isten nem fogja tudakolni, hány négyzetméteres villában laktatok, csak azt, hány ember előtt állt nyitva az otthonotok.

Istent nem fogja érdekelni, hány terítőtök volt a szekrényetekben, csak az, hány embernek segítettetek, hogy terített asztala legyen.

Isten kérdése nem az lesz, milyen magas fizetést értetek el, hanem hogy feladtátok-e személyiségeteket, hogy elnyerjétek azt. Istennek közömbös, milyen beosztásig emelkedtetek, ám érdekli, hogy képességeitek legjavát mozgósítottátok-e feladataitok végzése során.

Isten nem kérdi majd, hogy hány barátot szereztetek, csak azt, hányan neveznek meg titeket barátjukként. És azt sem kérdi majd, milyen környéken laktatok, csak azt, vajon segítségére voltatok-e a körülöttetek lakóknak.

Isten előtt mindegy, milyen volt a bőrötök színe, ám cseppet sem mindegy, milyen volt a jellemetek!

Isten nem tudakolja majd, miért kerestétek oly hosszasan a megváltást, csupán mennyei helyekre vezet és semmiképpen sem a pokol kapujához!

És aligha érdekli, hány példányban sokszorosítottátok a fentieket, csak az, hogy ugyan miért röstelltetek a barátaitok kezébe adni...”

Ismételd nekünk igéidet !

Jézus így szólt a tanítványokhoz: „Vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, s ott majd találtok. – Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúznia tömérdék haltól.” (Jn 21,6)

Jézus így szólt Péterhez és Andrásnak: „Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszek benneteket! – Azon nyomban otthagyták hálójukat és csatlakoztak hozzá.” (Mt 4,19 – 20)

Jézus így szólt: „Ifjú, mondom neked, kelj föl! – A halott felült, és elkezdett beszélni.” (Lk 7,14 – 15)

Jézus így szólt a tíz leprásnak: „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak. – Útközben megtisztultak.” (Lk 17,14)

Jézus így szólt a jerikói vakhoz: „Láss! Hited megmentett. – Azon nyomban visszanyerte szem világát...” (Lk 18,42 – 43)

Jézus így szólt a beteghez Beteszda fürdőjénél: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj! – Az ember azon nyomban meggyógyult, fölvette az ágyát, és elindult.” (Jn 5,8 – 9)

Jézus „nyálával sarat csinált, s a sarat a vak szemére kente, majd meghagyta neki: Menj, mosakodj meg a Siloe tavában! – (...) Az elment, megmosdott, s amikor visszatért, már látott.” (Jn 9,6 – 7)

Jézus hangosan kiáltotta: „Lázár, jöjj ki! – S a halott kijött. Lába és keze be volt pólyázva, az arcát meg kendő fődte.” (Jn 11,43 – 44)

Jézus megérintette a leprást és így szólt: „Akarom, tisztulj meg! – Erre az nyomban megtisztult leprájától.” (Mt 8,3)

Jézus így szólt a századoshoz: „Menj, legyen úgy, ahogy hited! – A szolgálta még abban az órában meggyógyult.” (Mt 8,13)

Jézus parancsolt a szélvésznek és a víznek, s nagy nyugalom támadt. Az emberek csodálkozva kérdezték: - Ki lehet ez, hogy még a szélvész és a víz is engedelmeskedik neki?” (Mt 8,26 – 27)

Jézus így szólt az asszonyhoz, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett: „Bízzál leányom, a hited meggyógyított! – Attól az órától fogva egészséges lett az asszony.” (Mt 9,22)

Jézus megérintette a két vak szemét és így szólt: „Legyen hitek szerint! – Nyomban megnyílt a szemük.” (Mt 9,29 – 30)

Jézus így szólt a béna kezű emberhez: „Nyújts ki a kezed! – Kinyújtotta, és az éppen olyan egészséges lett, mint a másik.” (Mt 12,13)

Jézus így szólt a bénához: „Kelj föl, fogd az ágyadat, és menj haza! – Az fölkelt és hazament.” (Mt 9,6 – 7)

Jézus így szólt a kánaáni asszonyhoz: „Asszony, nagy a hited. Legyen hát akaratom szerint. – Még abban az órában meggyógyult a leánya.” (Mt 15,28)

Jézus így szólt: „Menj ki, tisztátalan lélek, ebből az emberből! – A kanászok (...) Jézushoz érve látták, hogy akit azelőtt egy légió tartott megszállva, most ott ül fölöltözve, eszének birtokában.” (Mk 5,8.14 – 15)

Jézus így szólt: „Talita kum! – ami annyit jelent: - Kislány, parancsolom, kelj föl! – A kislány fölkelt, és elkezdett járkálni. Tizenkét éves lehetett.” (Mk 5,41 – 42)

Forrás: Szentírás

Hála néked, Urunk, a te igédért!

Isten levele az emberiséghez és a béke szívérványa,

-az értelem megvilágosítója és az akarat támasza

-a titok nyitja és a szabadság kibontakoztatója

-az igazság biztosítója és az egyenesség mércéje

-a boldogság ígérete és az önmegvalósulás útja

-szegletkő és a Paradicsom fája

-az Egyház tartóoszlopa és a hívek világitótornya

-a hit lámpásának olaja és a zarándokok botja

-Isten ajándéka és az öröm forrása

-a megváltott nép éneke és a tanítványok levegője

-a keresztények tanítója és életprogramja

-a Művész vésője és a szentség remekműve

-hajózók kormánylapátja és halászok hálója

-döntések alapja és a történelem bírása

-a sivatag virága és a kegyelem bő patakja

-a langyosak ösztökéje és mindenki sója

-üdítő, tiszta víz és ízletes bor

-a világ ablaka és a szentek útja

-a lélek orvossága és minden cselekedet élesztője

-isteni áldás és vezető a Mennybe

-gyengék útmutatója és támasza

-pótolhatatlan katekizmus és fölkészítő a szentségekre .

Megrendülve

A te igéd, Uram,

nem tintával van írva,

nem vízbe vagy homokba,

nem felhőre, szélre vagy falevélre.

A te igéd, Uram,

Jézus Krisztusban öltött testet,

az Egyházban él és működik,

és a szeretet tüzével vésték belé.

A te igédet, Uram,

be kell fogadnunk és imádkoznunk kell,

tanúságot kell róla tennünk és hirdetni, minden „ha” és „de” nélkül.

A te igéd, Uram,

nem véleményyt kell mondani és nem kijavítani kell,

nem átfogalmazni kell és fölhígítani, hanem elfogadni és megélni.

A te igéd, Uram,

mára talán elapadó folyóvá,

elhanyagolt ösvénnyé,

elnéptelenedő ünnepséggé vált.

Mégis, Uram, a te igéd

meghívás, veled, a Szeretettel való találkozásra,

útmutató hozzád, akit keresünk,

az emberiség útja veled, a jelenlévővel.

A te igéd, Uram,

gyümölcsfák ligete,

rendkívüli, de mindennapi élmény,

nyitott könyv magamnak és másoknak.

*Luigi
Guglielmoni*

A könyv

Porlepte valóság

Hosszú évek óta feküdt magányosan egy rég leszerelt ajtó alatt, ahová csak tompán hallatszott be a külvilág zaja. Sötét lakhelyét megosztotta néhány megsárgult újsággal és az arra vetődő, kóbor pókokkal, de emberi hangot már nagyon rég nem hallott. Gazdái sorsára hagyták, nem törődve azzal, mennyi történetet őriz magában, régi idők emlékeit, melyek messze-messze visznek: egy férfi arcát, aki sötét éjszakákon az íróasztalánál cigarettázott; egy kisgyermek sírását; egy tűzét, mely majdnem elpusztította a házat; a Szép Hölgyét, aki annyiszor fogta törékeny kezébe; vidám ebédét; hosszú beszélgetéseket; a változást hozó tavasz illatát; de különösen a Fialalúrét, aki lelkesedéstől kipirult arccal beszélt.

Oly sok mindenről tudott volna mesélni, de senki sem volt rá kíváncsi, nem számított már senkinek, hogy vastagon belepte a por. Pedig annyira szépen indult az egész... A nyomdából kikerülve úgy érezte, lapjai igazán fontos titkokat rejtene és büszke volt új illatára, aranyozott betűkkel ékesített borítójára. Egyszerűen tökéletesnek érezte magát, amit csak fokozott, amikor a fővárosba került egy nagy házba, sok ember közé. Először egy tölgyfa íróasztal lett otthona, ahol a Komor Úr mindennap olvasta és gyakorta idézett belőle fiának. Néha aláhúzta egy-két mondatát kék színű töltőtollával, ami néhol átütött lapjain. Őt azonban nem zavarta, örült, hogy fontos a férfinak.

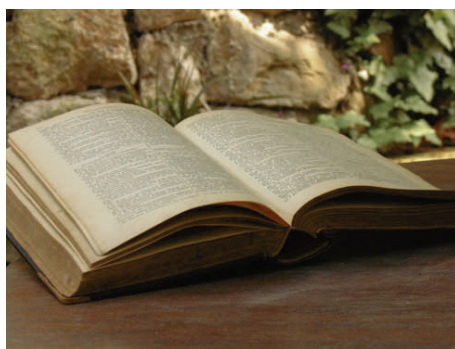
Aztán egyszer csak nem nyitotta ki többet és egy kedves hangú, szőke asszony feltette a polcra. Onnan sokáig figyelte a családot, hallgatta beszélgetéseiket és nézte életüket. Tanúja volt könnyes estéknek, vidám ebédeknek és megannyi titkos pillanatnak. Láttá, ahogy a cselédlánytól csókot lop a szőke asszony férje és azt is, amikor a kék szemű kislány elcsen egy cukrot az ezüstdobozból. Sokszor jöttek elegáns vendégek, akik körbeülték az asztalt, gyertyát gyújtottak és addig beszélgettek, míg viaszba nem fulladt az apró kanóc. A kis könyv szerette hallgatni meséiket és álmaikat, szerette hangjuk dallamát. Többször elvették, amikor a messzi távolban kongani kezdett egy harang, lapozgatták, majd visszatették helyére. Szép lassan megváltoztak a látogatók és azt vette észre, hogy a kék szemű kislányból gyönyörű hölgy lett. Láttá, amikor a szobában táncolt szép fehér ruhában és látta, ahogy már ő maga is egy gyermeket ölel.

Aztán egy nap új illatot hozott szél és szürke lett a világ. A házban szokatlan hideg ólálkodott, az ablakok pedig kitörték. Azokban az időkben sokszor vették elő és a konyhában olvasták fehér gyertya tompa fényénél. Elmaradtak a nagy beszélgetések, csak suttogást hallott és összekulcsolt kezeket látott maga körül. A Szép Hölgy szemében mindig ott csillogott egy könnyesepp, színes ruháit fekete kendőre cserélte és nem is vette le soha. Sok álmatlan, hangos éjszakát virrasztott át a családdal, egészen addig, míg kintről már nem

szűrődtek be éles kiáltások és furcsa dördülések.

De valami megváltozott. Többé nem voltak hosszú beszélgetések és illatos ebédek, őt pedig végleg levették a polcra és egy szűros bundába csomagolva a szekrény aljába rejtették. Nagyon kellett figyelnie, hogy megtudja, mi történik körülötte. A konyhából néha még beszűrődtek a Szép Hölgy szavai, de máshogy csengtek, mint azelőtt. Esténként csak idegen hangokat hallott, egy családot, akik nem úgy beszéltek, mint a Szép Hölgy. Ők mások voltak, nagyon hangosak és rossz modorúak. Nem is értette, hogy mit keresnek ezek az emberek abban a tiszta, különleges házban. Annyira untatta a harsány asszony és a trágár férfi, hogy egy idő után már nem is figyelt rájuk.

Békésen pihent a szekrény alján egy szép tavaszi napig, amikor a Fialalúr rátalált. Magával is vitte kicsi, szegényesen berendezett szobájába, ahol az ágya mellé tette. A kis könyvet örömmel töltötte el, hogy újra kinyitják, olvassák szavait, és tudta, a Fialalúr érzi, érti üzenetét. Az apró szoba sokszor telt meg látogatókkal és ő hallotta, ahogy új világról, szebb jövőről beszélgetnek. A barátok mindig

akkor jöttek, mikor már sötétségbe burkolózott a város és elmentek, még mielőtt felkelt a nap. A Fialalúr mindig tüzesen csillogó szemekkel szólt hozzájuk és, ahogy telt az idő, egyre lelkesebb és lelkesebb lett. Amikor nem tudott aludni, mindig elővette és érdeklődve olvasta. Néha aláhúzta egy-egy mondatát, majd azokat a gondolatokat, amelyeket igazán fontosnak talált, leírta egy füzetbe. Ezalatt ő igazán boldognak és hasznosnak érezte magát. Egy ködös estén azonban arra lett figyelmes, hogy a Fialalúr nem jött haza, a városban pedig történt valami. Morajló hangok hallatszottak be az utcáról és különös fények táncoltak a távolban. A könyv nyomasztó éjszakákon és egyhangú nappalokon át feküdt az ágy mellett, mígnem egyszer csak a Szép Hölgy ölelte magához. Meglepődött, hogy barna hajába mennyi ősz szálát festettek az évek és szomorúan érezte, hogy lapjaira sós könnycseppek hullnak.

Mikor a Fialalúr mégis hazatért, máshogy nézett ki. Bal szemét nem tudta kinyitni, jobb lábára sántított és egész testében remegett. Ám a legszörnyűbb az volt, hogy barna szeméből kihunyt a láng és nem is lobbant fel újra. Többé nem jöttek hozzá a barátok és nem vette le a polcra a könyvet. Napjait a fotelben ülve töltötte és csak bámult kifele az ablakon. Nem beszélt már az új világról és a

szebb jövőről, de még a holnapról sem. Nem beszélt semmiről.

Sok év telt el ebben a fájó némaságban és a kis könyv meglepetten vette észre, hogy a Fialalúr már rég nem fiatal. Arcára mély ráncok ültek, háta hajlott lett és sántikálva járt. Ritkán hagyta el a szobát, nem olvasott, sokat aludt és már nem tudott örülni semminek...

Aztán egy nap idegenek jöttek a házba és mindent felforgattak. Elvitték a bútorokat, edényeket és mindent, amit találtak. A kis könyv így került be a sarokba, a nehéz ajtó alá, azok közé a holmik közé, amik senkinek se kellett.

Szégyellte, hogy régi fénye megkopott és furcsa szagot áraszt. Nem volt már sem új, sem tökéletes, nem maradt semmi, amiért érdemes lett volna léteznie. Nem akart a szemétre kerülni, de amikor jobban belegondolt, rájött: már rég ott van. A gondolatok, melyeket lapjai rejtettek, nem számítottak már, csak egy letűnt kor eszméi voltak. Kifordították üzenetét, és pont úgy foszladozott minden, amiben egykor a Fialalúr hitt, mint elvékonyodott lapjai. Úgy érezte, hogy a világban, amelybe kényszerült, csak hamis elvárások vannak és nincsenek igazi célok. Neki csak egyetlen célja volt hajdan, sok-sok évvel azelőtt: olvasóit bátorítani, tanítani nekik valami szépet az életről és a szeretetről mesélni. De addigra már ez sem számított.

Emlékei közül egy ismerős ajtó nyikorgása zökkentette ki és tudta, valaki érkezett a házba. A parketta recsegése először megrémítette, de aztán beletörődően várta sorsát. És akkor megtörtént a csoda. Egy göndör hajú fiú boldogan vette kézbe és őszinte áhítattal szagolta meg lapjait. Ő pedig meglepetten nézte, mennyire hasonlít a Fialalúrra. Kisebb volt ugyan és szeplős, de barna szemeiben ugyanaz a tűz lobogott. Főleg, amikor magához szorítva őt egy kedves férfihöz szaladt, aki a kertben állt. A kis könyv csodálkozva nézte, mennyire megváltozott a táj, a fák magasra nőttek és ezerszínű zöld rejtette a házat. Aztán a Kedves Férfi szeretettel kinyitotta és könyves szemmel olvasott bele. A lágyan fújó szellő megérintette lapjait és újra megérezte a tavasz könnyed illatát. Hazatért.

Megtisztították és egy ügyes könyvkötő rendbe hozta borítóját. Új otthona a szekrény fölötti polcon volt, egy családi fénykép és egy gyertya szomszédságában, ahonnan beláthatta az egész szobát. A kis könyv olyan boldog volt, hogy már-már beleborzongott, különösen akkor, amikor a Kedves Férfi először rakta fel a polcra és közben tisztelettel végigsimította gerincén a kopott keresztet.

A KISFIÚNK A BIBLIÁVAL

A kisfiúnk kocog a Bibliával, csendes helyet keres tűnődve – rávall-, mint a nagyok, „olvashat” örömeire! Hiszi, viszi, olyan komoly a képe! Kinyitja, és botorkál szeme rajta... Nem tudja még, hogy megfordítva tartja.

Füle Lajos

„Ti vagytok a föld sója ... a világ világossága” Mt 5,13–14.

Mit jelentett az emberek számára az, hogy Jézus példázatokban tanította őket? Milyen céllal tette ezt Jézus? „Krisztus Urunk az ismeretlen közismert dolgokkal és az isteni igazságokat a mindennapi élet eseményeivel szemléltette.” Ez a példázat egy metafora, amikor a mondanivalót egy hasonló fogalommal vagy dologgal mondjuk ki, de az elbeszélésben hiányzik a hasonlító (mint) szócska.

1. Nagyon szemléletes a "föld sója" kifejezés, olyannyira, hogy szállóigévé vált. Sokan nem is tudják, hogy a Bibliából származik. Sőt! Maga Jézus példázata említi. A kifejezés erejét mutatja, hogy nem is gondolunk bele a szó szerinti értelmében. Az átvitt értelmet érzi benne az ember.

Mindannyian emlékszünk arra a népmesére, amikor egy királynak három lánya volt, s meg akarta tudni a király, hogy melyik leánya szereti a legjobban, mert majd ennek adja a legszebb országot: ezért a leányait maga elé hívatta s kérdezte a legnagyobbiktól:

– No, kedves leányom, hogy szeretsz te engem?

– Én atyám úgy szeretlek, mint a galamb a tiszta búzát!

– Jól van édes leányom, okosan feleltél.

– Hát te, hogy szeretsz engem? – kérdezte a középsőtől.

– Én atyám úgy szeretlek, mint a nyári szellőt.

– Jól van leányom, te is okosan feleltél.

– Hát te kis leányom, hogy szeretsz engem? kérdezte a legkisebbtől.

– Én atyám úgy szeretlek, mint az emberek a sót.

A legkisebbik leánya feleletén szörnyűképpen megharagudott a király, azt mindenéből kiagadta...

Jézus példázata azonban nem erről szól, amint ez a további mondatokból kiderül. Jézus egy olyan dologról beszél, ami bár kicsi, mégis alaposan megváltoztatja az őt körülvevő közeget. Így is él a köztudatban, hogy a só adja meg az étel igazi ízét (savát-borsát – hogy a régiesen ragozott magyar alakját használjuk). A föld, vagy az élet sója pedig az, ami az életet értelmessé, jóvá, élvezetessé teszi. Ezt a legfontosabb szerepet szánja nekünk tanítványainak Urunk. Ez a rendeltetésünk, hogy legyünk só és világosság. Pusztán az a tény, hogy hatással lehetünk a világ életére, nem más mint a mi evangéliumi rendeltetésünk. Isten nem hiába állított ide Magyarországra, Somogyba, Nagyatádra tanítványként! Amikor nem is gondolunk rá, nem is gondolnánk rá, Krisztus fényének a hordozói vagyunk ebben a világban és megtartó áldás terjed belőlünk másokra – megízeshetjük ezt a megkeseredett világot.

A mai evangéliumi példázat kulcskérdése: Hogyan lehetünk mi a föld sója, a világ világossága? Egészen biztosan úgy, hogy jobba kell tenni a világot és a várost. Azon kell minden nap fáradoznunk hűséges igyekezettel és

Urunk iránti engedelmes lélekkel, hogy olyan-ná váljék ez világ és ez a város, ahol kevesebb az önzés, a lustaság, az ártó szándék. Érdemes elgondolkodni, hogyan tehetjük az életet ízletesebbé!

2. A világ világossága kifejezés talán még konkrétabban is értelmezhető: igazságosság, több tudás – tanítani az embereket, felszámolni a babonás tévhiteteket... Sokszor ez olyan egyszerű és természetes, mint eligazítani az eltévedt turistát ... csak egy szó, egy gesztus, egy irány megmutatása.

Ahogy fakadhat az emberek szava és cselekedete után mások lelkében panasz és szitok, úgy támadhat hála és Istent dicsőítő köszönet is.

„Ha kihasználjuk a példabeszédben levő gazdagságot, elgondolkodhatunk azon is, hogy mi történik, ha túl sok só kerül egy ételbe, vakító fénybe kerülünk... Figyelmeztessen ez bennünket arra, hogy ne "pezsegjük túl" a dolgokat! Ne akarjuk azt a vakot is átvinni az út túloldalára, aki nem akart átmenni! Ne telepedjünk rá a másokra, azzal a szemlélettel, hogy "majd én megoldalak, mint egy matek-példát!" Nem biztos, hogy mindenkiből hosszútávút, nyomorban élők közt tüsténkedő apácát, atomfizikust kell faragni" írja egyik neves tanítványa Urunknak.

3. A tanításban bátorítás is van. Sokszor nem érezzük magunkat elég erősnek, méltónak a nemes feladathoz. Pedig a biztatás világosan buzdít: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! – azt mondja a Seregeknek Ura – vizitek mindezeket véghez! Ahogyan egy csipetnyi só megváltoztatja az étel ízét, egy pici lámpa fénye megtöri a szoba sötétségét. Ugy viszi jó véghez az Úr az ő csodás terveit.

Jézus Urunk "kedveli" a kihívás értékű feladatokat (Hasonlít a kovászhoz, amelyet vett az asszony, és belekeverte három mérő lisztbe, és az egész megkelt tőle. (Mt 13,33 és Lk 13,21 – illetve Pál apostolnál 1Kor 5,6 és Gal 5,9).

Azok, akik valóban megélik a krisztusi normákat, azok az emberek kétség kívül elég figyelemfelkeltőek. Az ilyen „tanítványok” iránt az emberek többsége elkezdi érdeklődni: Miért nem olyanok mint mi? – Miért nem lopnak/csálnak? – Miért nem hazudnak? – Miért nem ütnék vissza? Miért adakoznak? Miért segítenek ellenszolgáltatás nélkül? Miért nem demokraták, hanem krisztusiak, az ő fényét hordozók? Miért? Miért? Miért?

Ennél hatékonyabb propaganda, kampány, reklám, aligha van... („a hegyre épült város aligha rejthető el” (Mt 5,14b).

Az Isten számára mi emberek komoly értéket képviselünk (Jn 3,16 – „Úgy szeretne Isten e világot ...”). Nem azért kell nekünk a föld sójának lenni, nem azért kell világítani, hogy közben sötétség maradjon a környezetünkben, a világban. Sőt, Isten nem azt akarja, hogy mi csak úgy véka alatt, úgy magunknak őrizzük meg azt az igazságot, amit tőle kaptunk. Nem

üvegházba plántált bennünket, hanem az élet sűrűjébe.

Mi az egyházban, a gyülekezetek közösségében világítunk, közösen imádkozunk, erősödünk egymás hite által, úgy érezzük, hogy jó keresztyén embernek lenni. Vajon világítunk, vajon nem megízelenedett sókó vagyunk?! Pedig arra lenne a legnagyobb szükség, hogy mi a környező, minket körülvevő világot bevilágítsuk. Hogy ezt a települést, hogy ezt az országot, vagy Európát, vagy ezt a világot mindenütt bevilágítsa a keresztyén embereknek a jócselekedete, hogy elvigyük mindenholva a mi mennyei Atyánk jó hírét azáltal, hogy engedelmeskedünk a parancsolatainak, illetve azt a tudást, amit Jézus is megosztott a Hegyi Beszédben a tanítványokkal.

Tudjátok, akkor világítanánk mi igazán, hogyha minden alkalommal, amikor a templomból hazamegyünk, akkor elmondanánk, hogy mit tanultunk, mit kaptunk a szentleckéből, a prédikációból.

Nekünk ez az a jó neveltetés, amit a mi mennyei Atyánk házából, a templomból hazaviszünk. Hogy egy kicsit másként gondolkodjunk. Hogy más a hozzáállásunk a világ dolgaihoz, hogy mi nem olyanok akarunk lenni, mint a körülöttünk élők, hanem pontosan mi akarunk lenni a föld sója. Az, ami egy kicsit úgy megbolondítja az ízt ennek a világnak, ami után, ha az ember egyszer megízlelte, akkor a sótlan ételt egyszerűen ehetetlennek, ízetlennek találja, és akarják az emberek azt, hogy mi, keresztyének, ott legyünk mindenütt.

Ti is, én is, és minden keresztyén ember ebben a világban a mi mennyei Atyánkat képviseli. Mi tanítványok kell a föld sója, Krisztus fényének a hordozói legyünk, akiktől ízes lesz ez a világ. Mi vagyunk azok, akik világosságot hozhatunk a hitetleneknek a sötétségébe. Mi vagyunk azok, akik az ostoba emberek sötét agyába/lelkébe egy kis világosságot gyújthatunk az Isten Igéje által. Tegyük meg naponta!

A probléma azzal van, hogy az emberek nem látják és nem dicsőítik a mi cselekedeteink alapján a mi mennyei Atyánk nevét. Vajon ez azért van, mert megízetlenültünk? Vagy azért, mert véka alá rejtjük a tudásunkat, elássuk a kapott talentumokat? Nem tudom. De egy biztos, hogy már Jézus idejében is mind a két dologra maga a Messias figyelmeztetett. Nem kétséges, hogy az Ő igazságát mondani kell. Nem kétséges, hogy oda kell vinni az emberek közé. Nem kérdés, kötelességszerűen kell ezt tennünk. A világosság magunkkal hordozása egy lerázhatatlan feladat. Ez egy adomány, egy áldás, ez a mi igazi értékünk.

Hát ízesítsétek meg a családokat, a környezeteket, világossítsatok azon a helyen, ahova rendelt titeket az Úr. Nem kér se többet, se kevesebbet.

Dicsőítsük megváltónkat, aki képes volt felgyújtani bennünk a lángot, az Ő világosságának lángját. S tegyünk biztosságot arról, hogy az Isten világossága az, amelyre mindnyájunknak szüksége van, s minél többen cselekszünk az Ő dicsőségére, annál nagyobb lesz a fény, annál több lesz a boldogság, a jó ízű öröm ezen a világon. Ámen.

-zebedeus-

Személyi és egyéb változások szeptembertől

- Joós Klára hitoktatónő a nyár elején Angliába távozott.
- A hitoktatás a törvényi változások miatt annyiban módosul, hogy az első, második, harmadik, ötödik, hatodik, hetedik osztályosoknak heti 1 órájuk lesz ezentúl. A negyedik és nyolcadik osztályosok heti 2 órában hittanóznak majd. Az ő hitoktatásuk helyszíne a kolostor Hajnal Zénó terme lesz.
- Első és második osztályban a hitoktató Kovácsné Gergely Éva lesz, a többi csoport hitoktatását Horváth Lóránt plébános végzi.
- 2015. augusztus elsejétől Kivadár és Ötvöskónyi gazdaságilag is Nagyatádhoz tartozik. A perselygyűjtések Nagyatádra érkeznek, ugyanakkor a fenti időponttól a plébánia egyenlíti ki a filiák közüzemi díjait és egyéb kiadásait.

Petrezselymes tojás fasírt

Hozzávalók:

10 db tojás (9+1 nyersen a végén)
4 db zsemle
1 kis db vöröshagyma
1 csokor petrezselyem (minél több, annál jobb)
3 gerezd fokhagyma
hozzávalók / 6 adag
1 bögre zsemlemorzsa (hempergetéshez és esetleg a masszába)
só ízlés szerint

Elkészítés:

1. A zsemleket áztassuk tejbe vagy vízbe (én tejbe szoktam).
2. A hagymát vágjuk apróra vagy reszeljük le. Kevés olajon dinszteljük meg, majd a felvert 9 tojást (ha nagy tojásaink vannak elegendő 8 is) öntsük rá, és kemény rántottát süssünk belőle. Már a rántottát is sózzuk meg kicsit.
3. Amikor elkészül a hagymás rántotta, krumplyomóval törjük össze.
4. Alaposan csavarjuk kis a zsemleket, és keverjük a tojáshoz a többi hozzávalóval együtt: egy nyers tojás, fokhagyma, aprított petrezselyem, só, bors. Alaposan dolgozzuk össze, formázzunk belőle gombócokat, amiket lapítsunk el kicsit és forgassuk zsemlemorzsaiba. Ha úgy érezzük, túl lágy a massa, még keverhetünk hozzá kevés zsemlemorzrát, de inkább legyen lágyabb, mint kemény.
5. Forró olajban süssük arany barnára mindkét oldalán.

Forrás: Internet

könnyű | előkészület: 10 perc főzés: 5 perc sütés: 10 perc

Tűzpróba

Gusztáv már fiatal korában kiállta a tűzpróbát. Tanuló volt egy autószerelő műhelyben. Hétfőn reggel a segítők és tanulók sorra dicsekedtek piszkos viselt dolgaikkal, vasárnapi élményeikkel.

- Te hol voltál tegnap? - szegezték a kérdést Gusztávnak.

- Bibliaórán- mondta a kérdezett bátran. Általános gúnykacaj, durva tréfák, szitkok özöne között Gusztáv nem félt, nem riadt vissza.

- Mi szépet tanultál ott?

Gusztáv válaszol —Jézus szavát: Íme én küldelek titeket mint bárányokat a farkasok közé.

Egyszerre csend támadt. Elment a kedvük a csúfolódástól.

Később megkérdeztem Gusztávtól:

- Mit gondoltál, amikor így keresztűzbe vettek?

Az arca ragyogott.

- Azt gondoltam, az egész műhelyt meg akarom hódítani Jézusnak!

Ma egy sem káromkodik. Durva szót sem lehet hallani a műhelyben. Hát ez történik, amikor egy bárány a farkasok közé kerül.

Wass Albert: ÚTTALAN UTAKON

Úttalan utakon,
bozótokon és szakadékokon,
árkokon és vízmósásokon
törtetünk láthatatlan cél felé.

Úttalan utakon,
imádkozva vagy szitkozódva,
békés szívvel vagy lázadózva,
de menni kell, mert vissza nem lehet:
fekete falat épített a Múlt
a hátunk megett.

Úttalan utakon...
De túl lélek-határon,
túl gondolaton, túl minden álmon
valami messze vár reánk,
egy fénysugár e rút világon:
talán egy "mindent felejtés".

Talán egy "mindent újrakezdés"
a végső sziklaszálon.

Úttalan utakon,
végső szívdobbanásig,
utolsó sóhajtságig,
s ha nem ma, holnap, vagy sok-sok év után:
de egyszer eljutunk a sziklaszálig!

Egy csepp közelet

Cecil és a nagy, oroszlanszívű humanizmus

Nincs olyan jóérzésű ember, aki szívből ne ítélné el azt az amerikai fogorvost, aki az egyik afrikai vadászata során lelőtte a Zimbabwe jelképének számító, híres oroszánt. Milliók tiltakoznak azóta is világszerte, petíciókat írnak tucat számra, a vadász (és segítői) fejét követelik, a nép lincshangulatban van Amerikában, és a „gyilkos fogorvost” sokan látnák karóba húzva a Fehér Ház udvarán. Most már csak azt nem értem: miért nem követeli hasonló tiltakozóhullám, ha egy palesztin gyermeket öl meg egy izraeli rakéta; vagy a Boko Haram egyik fundamentális csapata megérőszakolja, majd halomra gyilkolja egy nigériai falu leánygyermekét, majd a többiekre gyűjtja a házat; vagy netalán az Iszlám Állam egyik katonája kereszténysége miatt végez egy óra alatt vagy tíz családdal?

Komoly, az emberi szolidaritást, empátiát és magát a humanitást feszegető kérdések ezek, amelyek a modern világ szélsőséges, ugyanakkor valóságosan is létező kortünetei.

Ha moziba megyünk, vagy a tévében filmet nézünk, majd értékeliük – különös párhuzamot figyelhetünk meg. Ha egy állat pusztul el egy puskalövéstől, akkor a nézők milliói rendülnek meg. Talán egy könnycseppet is elmorzsolnak egy lovacska vagy egy kutyus kimúlás láttán. A filmkészítők – félve a felháborodástól – ki is írják az alkotás végén, hogy „a filmben szereplő állatoknak nem esett bántódásuk.”

Miközben más filmekben tucatjával, egyes akciófilmekben százával halnak meg az emberek, s a nézőnek a szemük sem rebben. Holott, ha kicsit elgondolkodnánk, és belemászhatnánk valahogy a film fikciós világába, azoknak az áldozatoknak is kell, hogy legyen gyászoló családjuk, árván maradt gyermekük...

De hát erről a film készítői, az írók, a rendezők, a dramaturgok nem mesélnek.

Voltaképp az egész abszurd hozzáállás mögött az emberi élet leértékelődése áll. A békében és jólétben felnőtt mai, „nyugati”, azaz európai és észak-amerikai generáció már nem ismeri a háború borzalmait. Nem is tiszteli úgy az életet, ahogy azt az egész civilizációjának gyökereinek számító keresztény értékek megkövetelnék; vagy éppen úgy, ahogy a „másik oldalról” a nyugati világképet szintén meghatározó, végül zsákut-cába torkolló, de a humanizmust szavakban megtámogató felvilágosodás mondanivalója megkívánná. A „nyugati civilizáció” két ellentétes gyökeréről beszélünk ugyan, amely folytonos ideológiai-politikai harcban állt és áll egymással – mégis: az emberi élet tiszteletében egyetértettek.

Mára azonban a kereszténység elvesztette társadalomépítő szerepét, pontosabban elpusztították a polgárosodás útjára lépett, majd a pénzt és a hasznot hajszo-ló fogyasztói társadalmak a vallás meghatározó normáit. A felvilágosodásból kinövő materializmus és liberalizmus pedig zsákutcának bizonyult, ha az egyén

boldogságát vesszük górcső alá. Hisz az előbbi világképe megfelezte az emberi létet, és letagadta annak szellemi részét, majd tévútra és boldogtalanságba, urambocsá', civilizációs betegségekbe hajszolta; míg az utóbbi, a végtelen szabadság örömeinek ígéretével, a fogyasztás és a különböző devianciák rabjává tette az egyént.

Tehát azzal a szerény kéréssel fordulnék most azokhoz a milliókhoz, akik a Cecil nevezetű oroszán halála miatt tüntetnek, petíciókat fogalmaznak meg, vagy a gyilkos fejét követelik, hogy ugyanezt tegyék most, mikor az Iszlám Állam katonái kétszázharminc, köztük hatvan keresztény embert hurcoltak el Szíriában, amikor elfoglaltak egy kisvárost Homsz térségében. Ráadásul Isten házából, a Mar Elia kolostorból rabolták el az áldozatokat, ahová azok az erőszak elől menekültek. Nem oroszánok, hanem nagyszülők, családapák, nők és gyermekek.

Nagy Ervin
Átvétel a Magyar Hírlapból

Templombúcsú, 2015

Szeptember 19.	De. 10 ó. Tüskés Tünde szalmafonó művész kiállításának megnyitója és a művész előadása a P. Kiss Szaléz teremben
Szeptember 19.	Du. 6 órakor bérnálás
Szeptember 20.	De. 10 órakor: ünnepi szentmise Főcelebráns: Fdő. Dohány Zoltán tb. kanonok, esperes, siklósi plébános
Szeptember 20.	De 11 órakor: P. Hajnal Zénó emlékhely megnyitója a kolostor pincéjénél

Szeptember utolsó vasárnapján de. 10 órakor lesz az elsőáldozás! Azok lesznek most elsőáldozók, akik rendszeresen jár-

IN MEMORIAM KISS LÁSZLÓ

Augusztus 17-én kísértük Laci atyát utolsó útjára. Csak rövid ideig lehetett közöttünk, hiszen a kommunizmus kegyetlen idejében éppen az egyházhoz való töretlen hűsége miatt volt kénytelen hazájától távol élni.

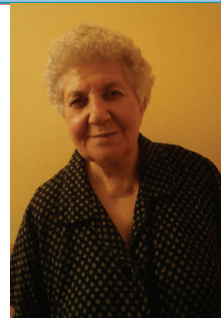
Egész élete felkészülés volt az irgalmas Jézussal való találkozásra. Már meggyengült egészségi állapotban tért vissza szülőhelyére, de súlyos betegsége ellenére is nagy volt a tenni és élni akarása. Nem panaszkodott, szent szolgálatát csendben, szerényen végezte. Lóránt atyával együtt mi is bízunk abba, hogy még sokáig lehet közöttünk. De „A Jó Isten kedvét találta benne: szerette és magához vette őt” (Bölcs 4, 7-9)

Kedves jó Laci atya! Az Úr adjon szeretteidnek, híveidnek megnyugvást, neked pedig példát adó, egyenes jellemedért boldog feltámadást és égi koronát!

Vida Zoltánné

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTE- NEK

Tóth Jánosné Gőbölös Margit vagyok, 1944 - ben Nagyatádon születtem. Testvéremmel együtt vallásos családban nevelkedtünk. Kisgyermek koromban szeretett szüleimmel minden vasárnap Döbrögpusztáról jártunk szentmisére a nagyatádi templomba.

Két gyermekem és négy felnőtt lányunokám van; 40 év munkaviszony után a nagyatádi cérnagyárból mentem nyugdíjba.

Életemnek nem volt olyan szakasza, mikor Istenben való hitem megrendült volna.

Isten gondoskodó szeretetét megköszönve, 2 évvel ezelőtt Lóránt atya felhívására elsőként jelentkeztem önkéntesnek a templom gondozására.

PILINSZKY JÁNOS

Milyen felemás

Milyen felemás érzések közt élünk, milyen sokféle vonzások között, pedig zuhanunk, mint a kő egyenesen és egyértelműen.

Hányféle szégyen és képzelt dicsőség hálójában evickélünk, pedig napra kellene teregetnünk mindazt, mi rejteni való.

Milyen megkésve értjük meg, hogy a szemek homálya pontosabb lehet a lámpafénynél, és milyen későn látjuk meg a világ örökös térdre roskadását.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520